

Slabikář

Státní pedagogické nakladatelství Praha

Slabikář

1954

Státní pedagogické nakladatelství

Praha

Zpracovali: Jarmila Hřebejková, Irena Fabianová, K. F. Sedláček, laureát státní ceny, a Anna Šímanová za redakce akademika Otokara Chlupa a za odborné spolupráce pracovníků Výzkumného ústavu pedagogického v Praze

Ilustroval Václav Junek

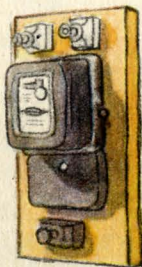
Recensenti: Josef Gotvald, Dr. Jaromír Kopecký, Mariana Krejčová, Drahůše Turpišová,
Dr. Bohumil Uher, Marie Vaňorná, Alois Vraný

Schváleno výnosem ministerstva školství ze dne 15. března 1954, č. 18747/1954-AI/1, v prvním vydání jako učebnice pro školy všeobecně vzdělávací

a A

e E

i I

o O

u U

a e i o u

á é í ó ú û

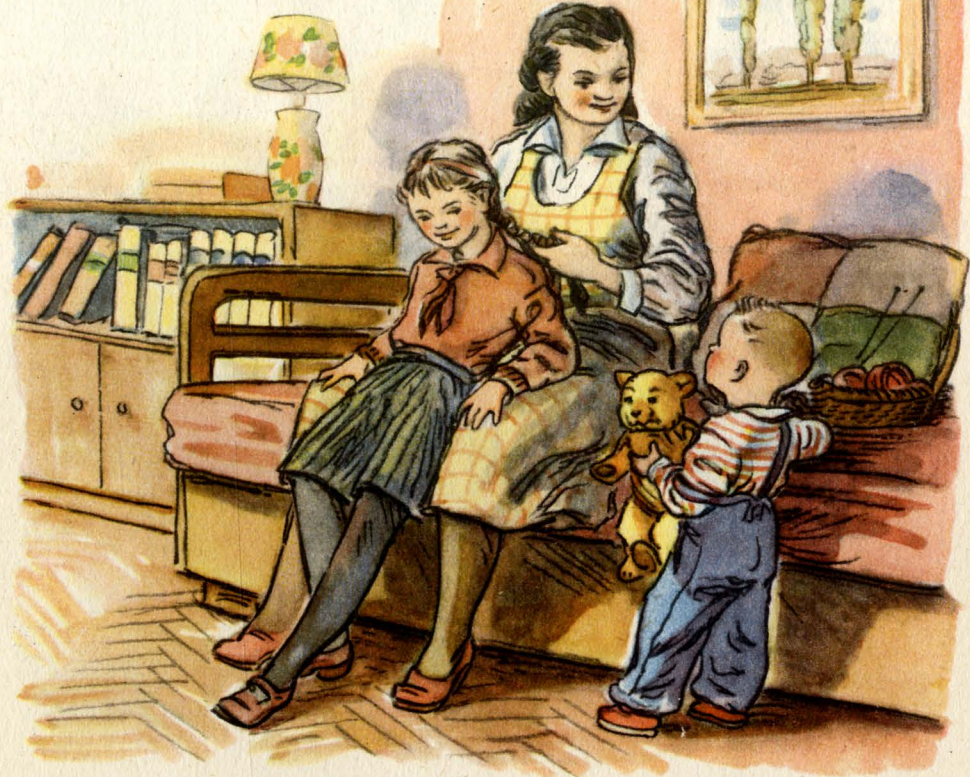
A E I O U

a é o I û i E Ú á u A

e e é i i í

u u u

m M

má ma

m m m m m

E ma
Má ma

Ema má .

mé mi má mu mo

mé mé

1 L

E ma

O la

E la

E la

Ola má

Ela má

1 l l l

Mí la me le lá me
ma lá má lo má me

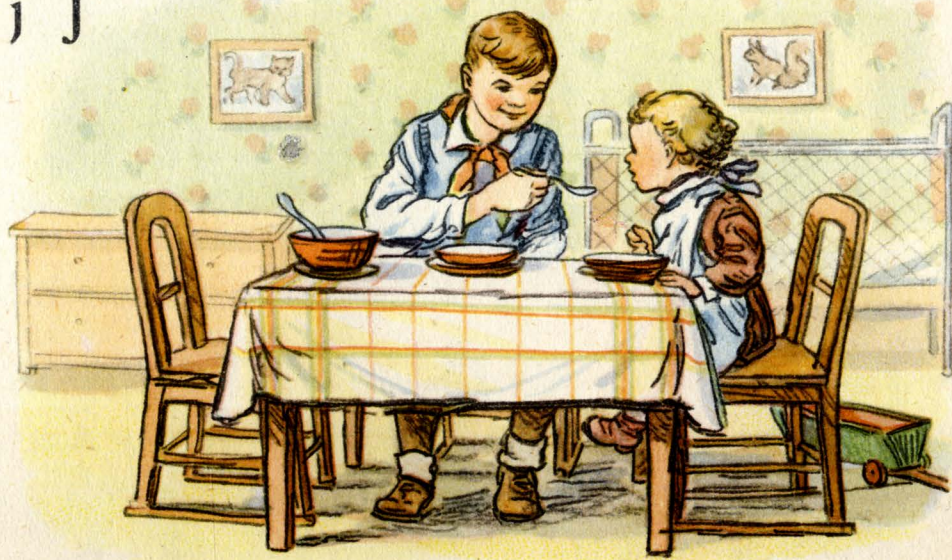
Míla mele.

Ema láme.

Láme .

le le lu lu

j J

jí Ju la mo je
jí me Mí la li je

Jula je malá.

Mámo! Jula jí málo.

jé má ju mé li lo já

_____ j j j j

je li

já ma

E lo!

je la

ma lá

O lo!

je

má

Ó!

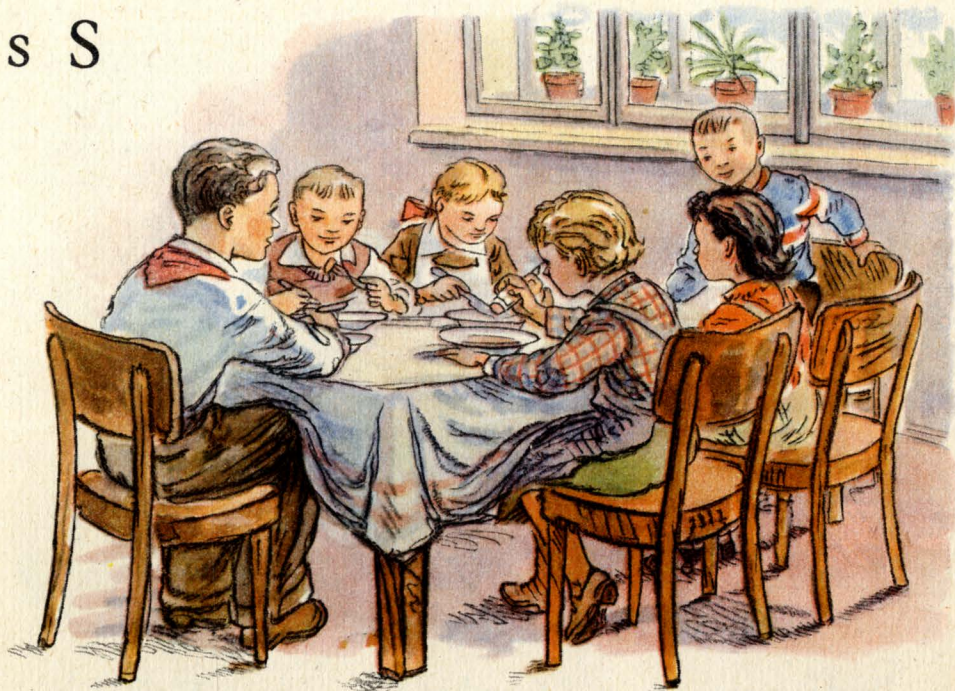
Ela jela.

Míla a Jula jeli.

Mílo! Elo!

jì jì e m j l u

s S

so lí

mí sa

ma so

se le

mí su

má lo

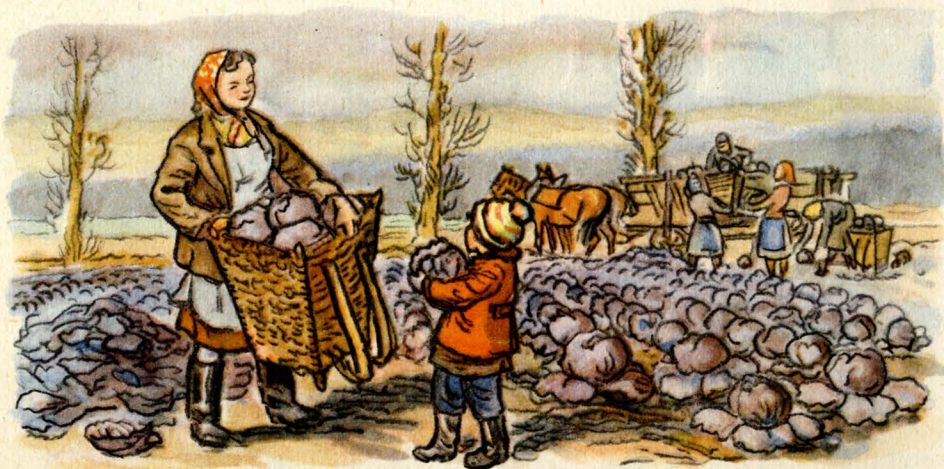
Mílo! Emo! Olo! Juló!

Máme maso.

Ela solí.

Jíme maso.

 s s s s i s u

má ma

je la

ma lé

sa ma

sí la

me le

já ma

mi lá

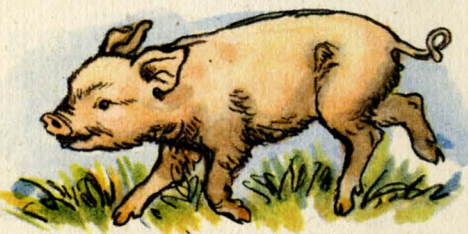
se le

Ema je malá.

Ema má sílu.

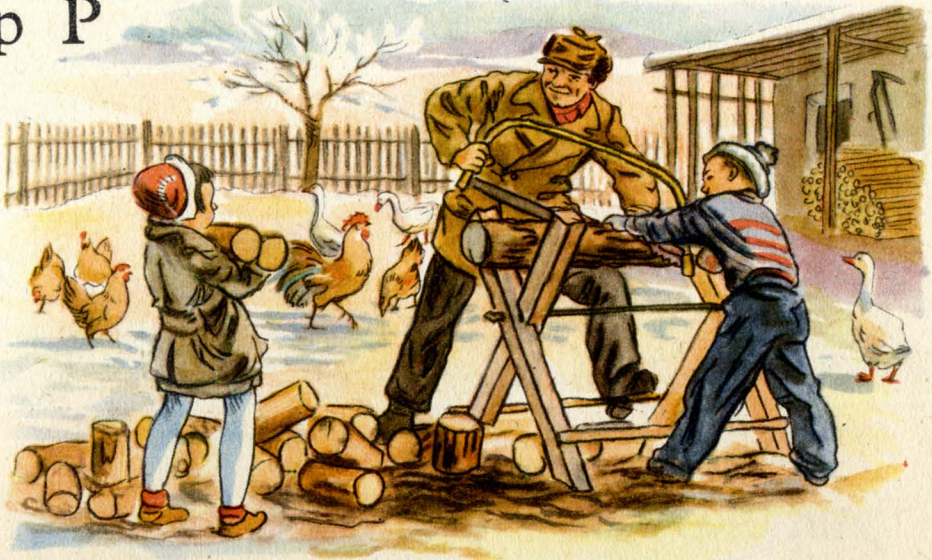
Máme sele.

Sele je malé.

le mé ji

p P

pi la

Pe pa

pů lí

pí pá

Pe po!

so lí

Pepa má pilu.

Máma půlí

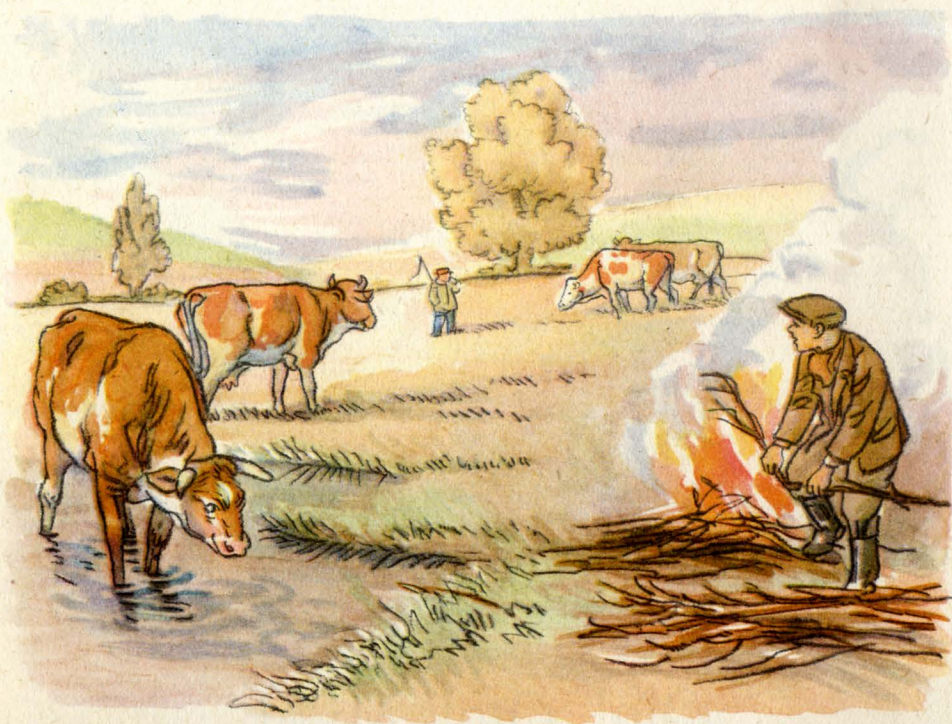

Ema půlí

pá mo la má je pi lí

p p p pí pí

lí pa

pa se

pi je

pá lí

Pe pa

li je

Pepa pase.

Míla láme

Pepo!

pálí.

jí li mi pí

t T

O ta

te ta

tá ta

Olo! Oto! Mílo!

Táto! Je tu teta.

Teto!

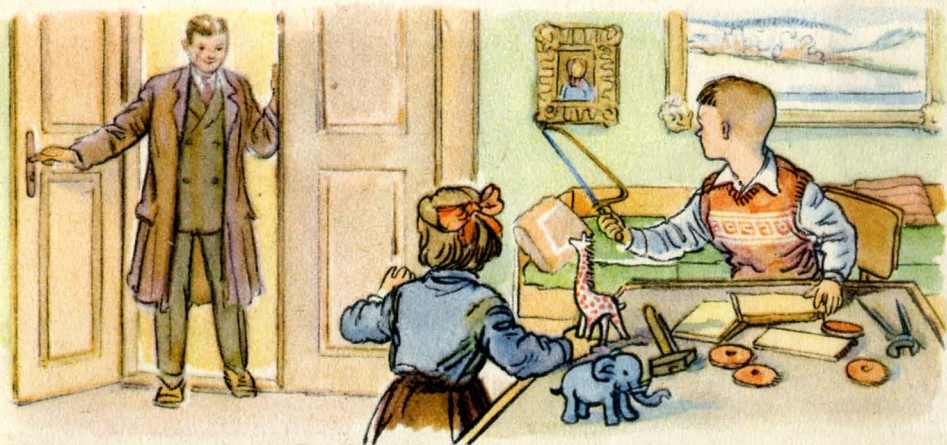
Moje milá teto!

ta tu lo pí

lá mu to jí

t

tu tu tu

O ta me te pi la tu pá
mo tá má te pu sa to pí

Ota má pilu.

Pila je tupá.

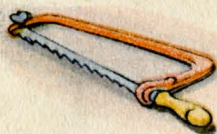
Táto!

Ta pila je tupá.

Jula se tulí.

Táto! Pusu!

je li su p s l m

Je to malé.

Lítá to.

Je to milé.

Pípá to: Pí pí!

Umí to Ema?

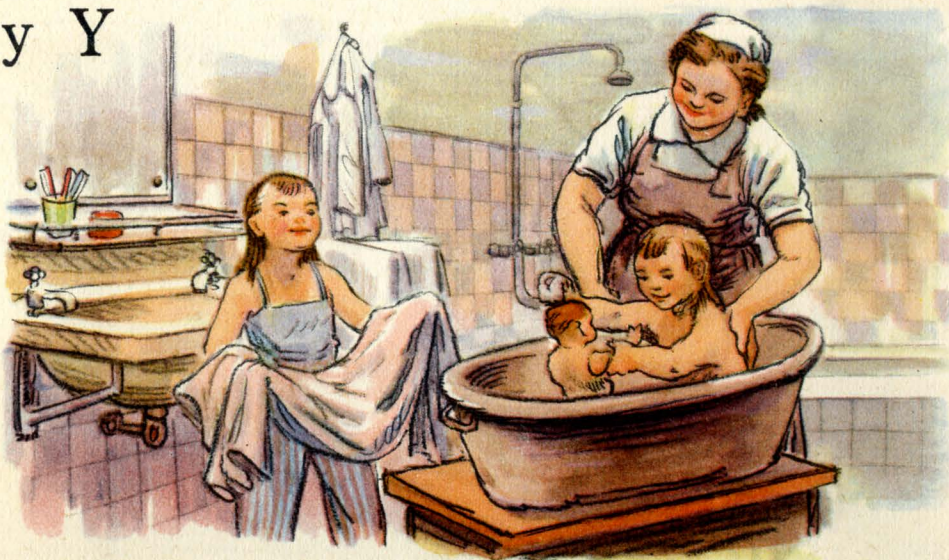
pije	topí	lije	jí
motá	láme	mete	solí
pase	lítá	mele	půlí

Ema to umí.

Pi se Mí je la E To

_____ a a a a

y Y

my

my je

my la

Máma myje Julu.

Jula myje .

Ola se myla sama.

Ola to umí.

mí sy

lí py

mi lá

sy pe

lesy

pily

Míla

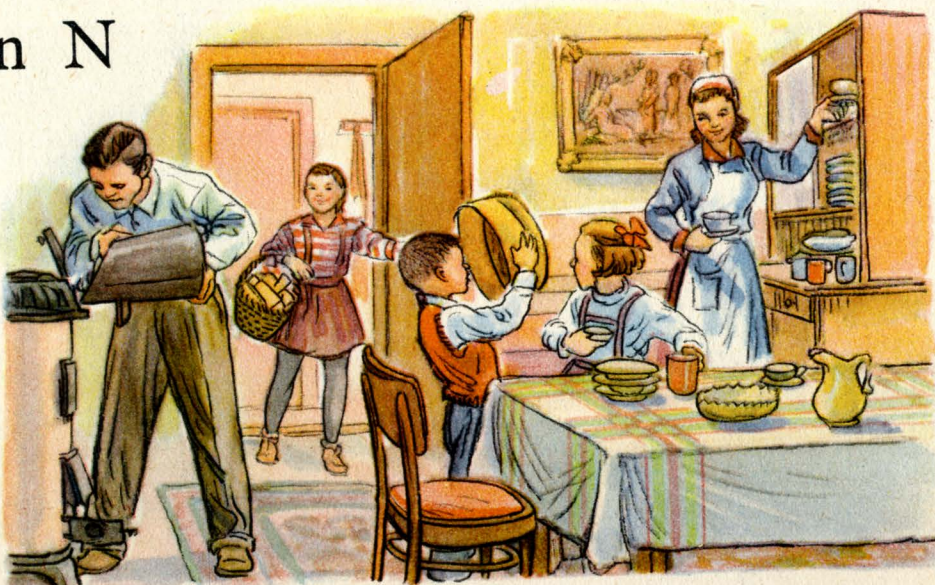
lije

y

y y

sy

n N

ne se	Ja na	Ná na	sí to
no sí	Lé na	má ma	to pí

Míla nosí .

Táta topí.

Jana myje .

Ota nese síto.

Nosí i mísy.

n *n n ne p n s m*

Léna nese mísu.

Sype a sype.

Na, pipi, na!

mí..

Je tu Ola?

Ano. Ola mete.

Umí to?

Umí.

N

N

N

Ne

no sí

Ja na

jí

se no

Lé na

ne jí

Ja no!

E ma

jí me

Milý Pepo!

Máme milé tele.

Ota mu nosí seno.

Tele se nají.

Je to milé tele.

Jana

J j ji n z y

Jana má Nánu.

Nána je malá.

Mámo!

Nána nejí.

Jana nosí Nánu.

Moje milá Náno!

nosí

malé

Jana

topí

milý

Nána

mele

malý

Ota

pase

tupá

Léna

nu my no la pi se jí ty

já já má má

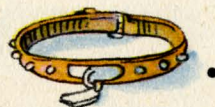

pes	nos	sem	Jan	mám
les	nes	tam	jím	můj

Jan má Lupa.

Lup je pes.

Pes Lup nosí

„Lupe! Sem!“

„Lupe! Nes!“

Pes nese

les pes Jan

les

lán

sám

Tu je pole.

Je to lán.

Tam je les.

A tu je Ota.

Je tu Ota sám?

lesy

jeli

myla

pilo

les

jel

myl

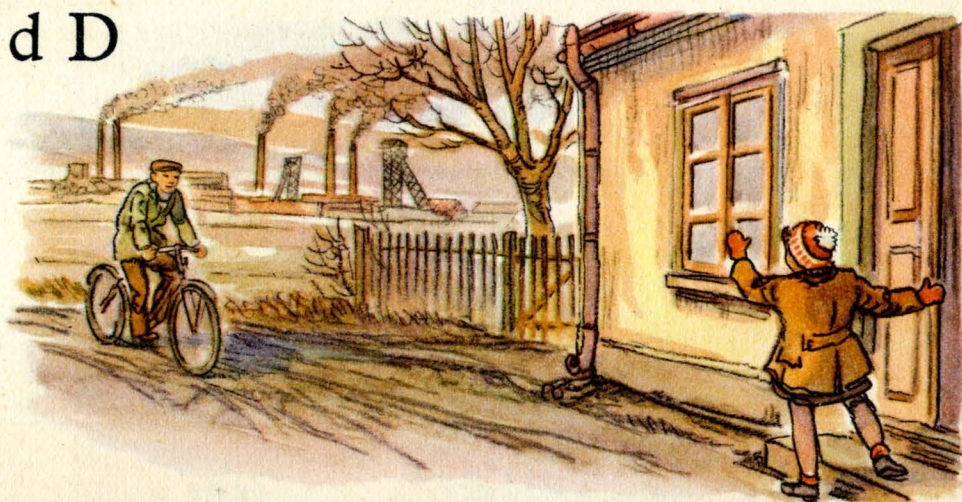
pil

Jan se myl.

Míla pil.

M *M Má n N m M*

d D

Da na

do my

dým

úl

Lí da

do ly

les

důl

do ma

já my

lán

dům

Táta jede domů.

Lída jásá:

„Táta je tady!“

Táta je doma.

„Lído! Je tu máma?“

„Ano, táto. Máma myje Danu.“

malý dům

milá Dana

d d d den dým

do my
do mů

sa dy
ta dy

je de
je la

dům
dým

Jan je u tety.

Jel tam sám.

„Teto! To je domů.

Samé domy.“

u tety

u domu

u sadů

u mámy

u pole

u lesa

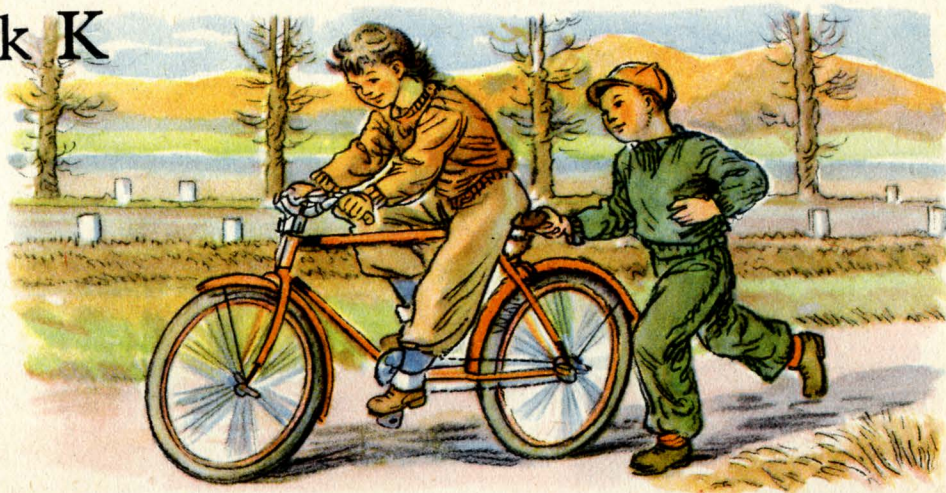
u Pepy

u nás

u jámy

dá dal p j a d

k K

Ká ja
ja ká

o ko
ko lo

ja ké
ta ké

ku dy
tu dy

Kája a Ema mají kolo.

Kája jede.

Ema jása:

„Ten Kája to umí!“

Pak jede Ema.

Umí to také?

mák

kůly

luk

léky

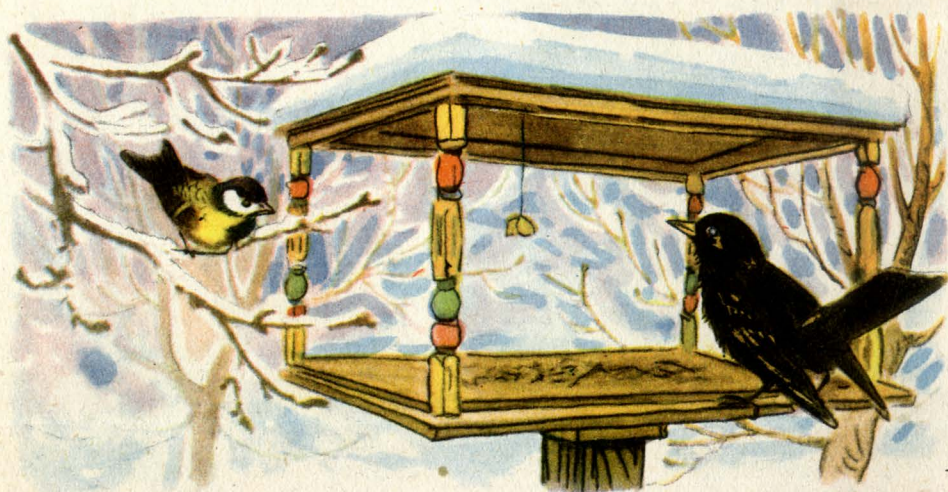
máky

kůl

luky

lék

k k k luk kus

kos
kus

mák
pak

kam
tam

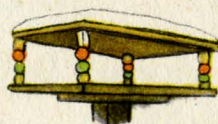
lůj
můj

Kos.

U domu lita kos.

Kam lita?

U sadu je

Pepa tam nosi mak.

Lida tam nosi luj.

Kos je tu.

Pane! Ten se ma!

mak luj M N J y

Ka mil

E la

Ju lek

Pe pík

den
je den
le den

nes
po nes
do nes

pí sek
po pel
sy pal

U domu je Kamil a Julek.

„Elo! Pones písek!“

Ela nese písek.

Pepík nosí popel.

Kamil mete.

Julek sype.

si se nese

E mil

A lík

Lí da

já sá

já sal

dů lek

pá tek

já sot

pa dal

do mek

pá sek

U lesa je já sot.

Kamil jede dolů.

Jede Pepík a Emil.

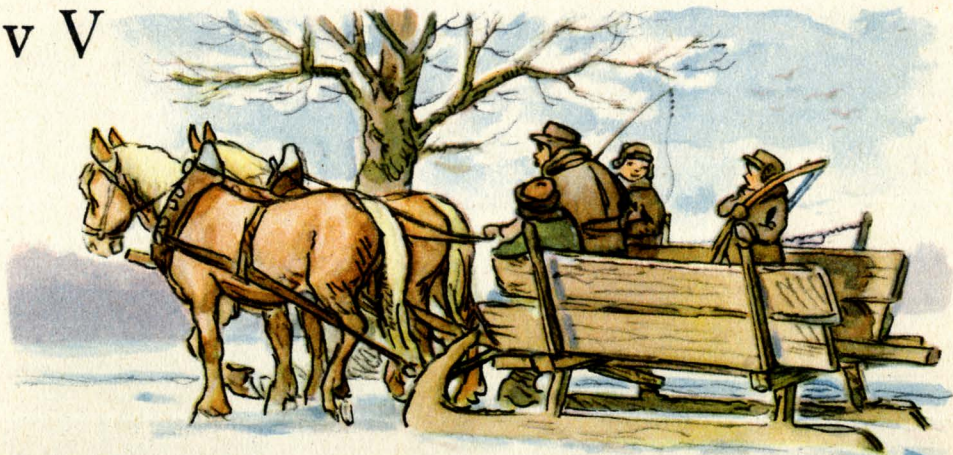
Lída padá. Jé!

U Lídy je Alík.

To je mela!

A a Alík a a j z

v V

Vé na	ví tá	ves	jel
ve de	vo lá	o ves	vy jel
vo da	vá lí	ná ves	Ví tek

Je leden.

Táta vyjel do lesa.

Vítek nese pilu.

Véna volá: „Vijé! Vijo!“

Ivan volá: „Táto! Máme také ?“

do sadu

do lesa

do vody

na kole

na pole

na písek

v v vílá V V Vis

va ta

ven

ví tá

vo lám

va na

ves

ví tal

vo lal

Eva nese nákup.

Nese kávu, olej, maso.

Nese i salám, pivo, tuk.

Eva vede Pepu.

„Evo! Máme i salám?“

Pije se to?

Káva, sůl, salám, víno, maso,

pivo, salát, voda, tuk.

P P Pepa Pepa nese sůl.

r R

Ru da
rá da
mů ra
ků ra

rak
Rek
ka nár
ko már

Ruda je u Evy.

Dal jí

Eva je ráda a volá:

„Jéje, tady je kanár, orel, kos, sova.

A tu je komár, můra a rak.

Rudo! Milý Rudo!

To je milý dárek!“

o ...

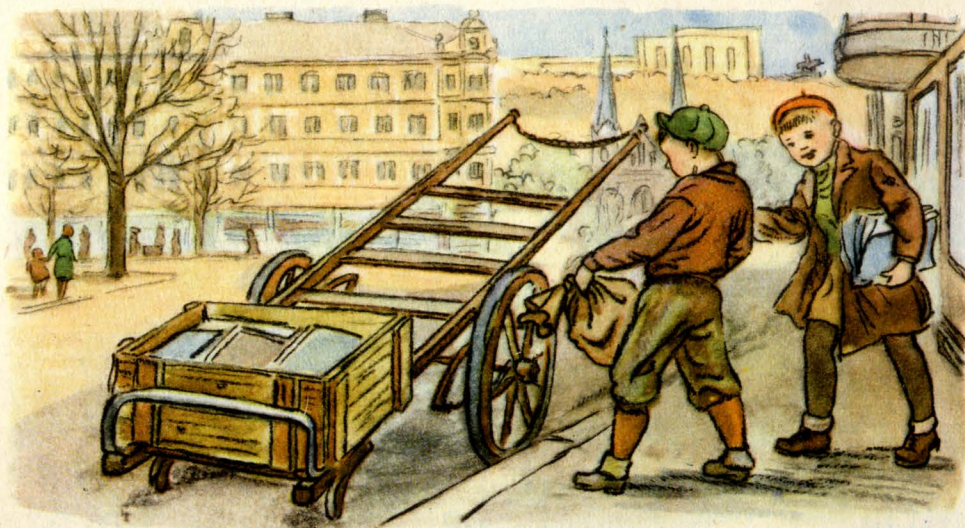

ka ...

so ...

r r r rak dar

Mi rek

Ro man

ků ra

rá no

pa pír

sí la

ku pa

da ry

py tel

si lák

U domu je Mirek a Roman.

Mají káru.

Mirek nosí papír.

Roman je silák.

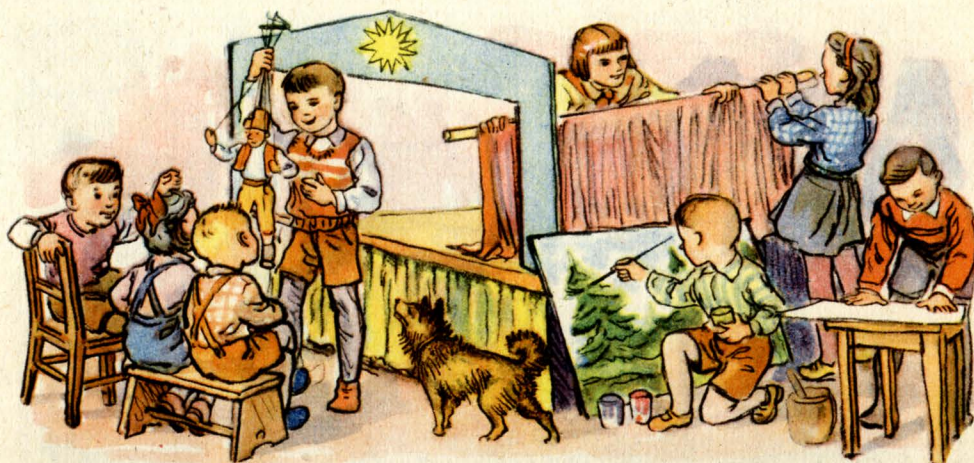
Nese pytel a volá:

„Dám papír na káru.“

Mirek jása:

„To je kupa!“

ruka kůra rudý

Mí la
Mi la da

Lé na
A le na

I re na
E mi la

Kolem Kamila je veselo.

Má

Pepík maluje les.

Karel lepí kulisy.

Irena volá:

„Aleno! Podej mi oponu!“

vysoký les
veliké kulisy

rudá opona
kulatá mísa

R R Rek Rek je pes.

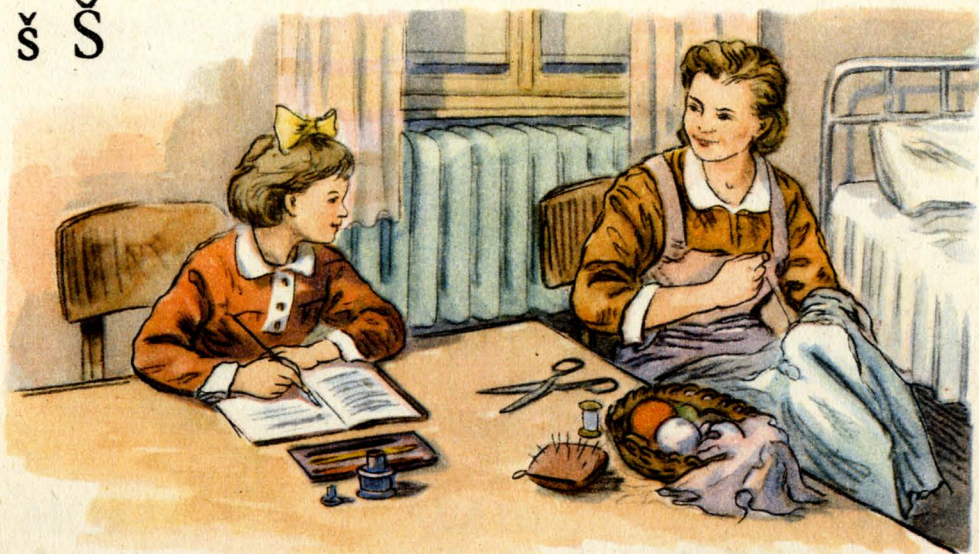
Milada jede do lesa.
Je to daleko.
Milada má ráda lesy.
Jede dál a dál.
Kolem je vysoký les.
Nalevo jede Alena.
Volá: „Milado! Tudy dolů!“
To se to jede!

jede daleko
pojede dolů

jede pomalu
pojede domů

Alena jede. Jan jede.

š Š

Má ša

má ma

šá la

se šit

ši je

u míš

še dá

se ši ty

pí še

u mím

Naše Máša má úkol.

Má nový sešit.

Píše úkol perem.

„Umíš to, Mášo?“

„Umím, mámo!“

Máša píše: *Víš nese raký.*

se

ši

sí

še

šo

su

šu

so

š š píše Máša píše.

ša ty
še dé
ko ši le
u ši la
vy ši la

na še
va še
pá sek
šá tek
ko šík

Máša a Míša.

Máša ráda šije.
Šila košili malému Míšovi.
Sama ušila i rukávy.
Na košili vyšila veliké M.
Táta povídá:
„Mášo! Umíš to jako máma.“

umíš to
ušítá košile

**ráda šije
nový pásek**

š Š ſ ĩma Ŀje Māša šaly?

z Z

ve ze

zi ma

vo zík

po zor

vo zy

rý ma

vo zil

zá pas

Je zima.

U potoka je veselo.

Karel veze Vašíka.

Eva jede za Janem.

Tomáš podává puk Vénovi.

Puk lítá sem a tam.

To je tu veselo!

Dej pozor! Tady sekali kusy ledu.

z z zima zase zápas

Zaváté meze.
Veliká zima.
Zelené lesy.
Zavátá jáma.

zasype
zamete
u vozu
za lesem

Doma u kamen.

Pole je zaváté.
I les je zavátý.
Je veliká zima.
Doma u kamen je milo.
Sedává tam máma.
U mámy se tulí Milan a Jan.
A máma povídá.

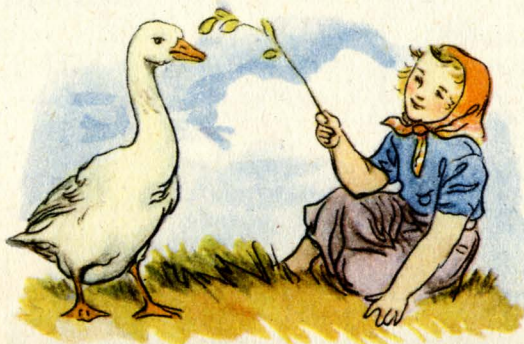

Povídá o šedém jelenu,
o myši na poli,
o kosu u domu.

Z L Váša Lika, Jan Leman

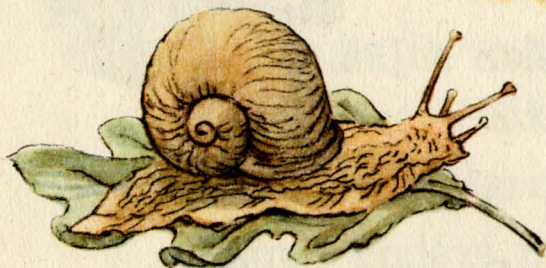
h H

Hádej!

Má to husa.
Hana to má také.
I rohy to mají
a nohy také.

U lesa se pase.
Parohy nese.

Má to rohy.
Nemá to nohy.
Samo to leze.
Domek to veze.

Hádej! Heleno, Dano, Hano, Ivane, Hanuši!

zá	do	rá	mek	Ha	hák
Hy	je	na	nek	He	hon

h h husa Pepa hádá.

tu li pán

ka ná rek

to pil
za to pil

po ví
po ví dal

ká men
ka mí nek

Jaké je to?

tulipán
lupínek
korálek

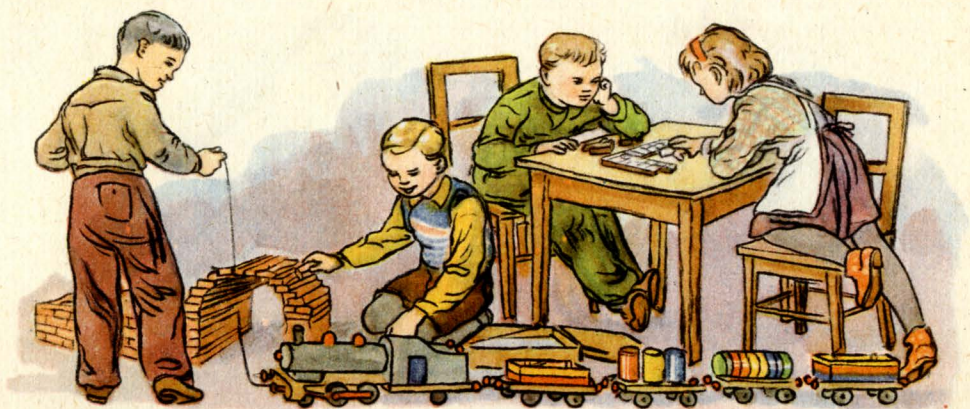
rudý
zelený
ledová
kulatý
vysoké

hory
voda
šátek

Lítá to?

Husa, jelen, datel, kanárek, koza, komár,
pes, motýlek, rak, myš, sýkora, sova.

H *H Hana Hela Máša*

vla ky
vla sy
vrá na
vra ta

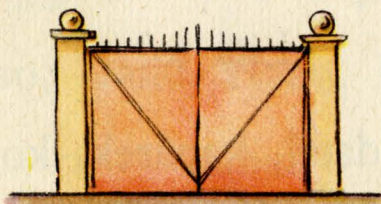
sta ví
stu ha
ško la
ško ly

hra je
hra
hla sy
hle dá

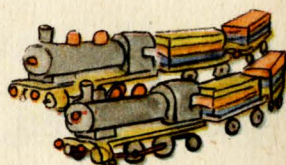
Hana hraje ráda domino.
Vašík také hraje domino.
Pavel staví tunel.
Véna poveze tunelem vlaky.

vrá ...

... ta

... ky

hra hraje staví

Ráno doma.

Je ráno.

Milena pomáhá Dáše.

Dává jí stuhu do vlasů.

„Honem, Mileno!

Musíme do školy.“

U stolu.

Dáša si sedá ke stolu.

Milena nalévá kávu.

„Pij, Dášo!

Musíme do školy.“

Do školy.

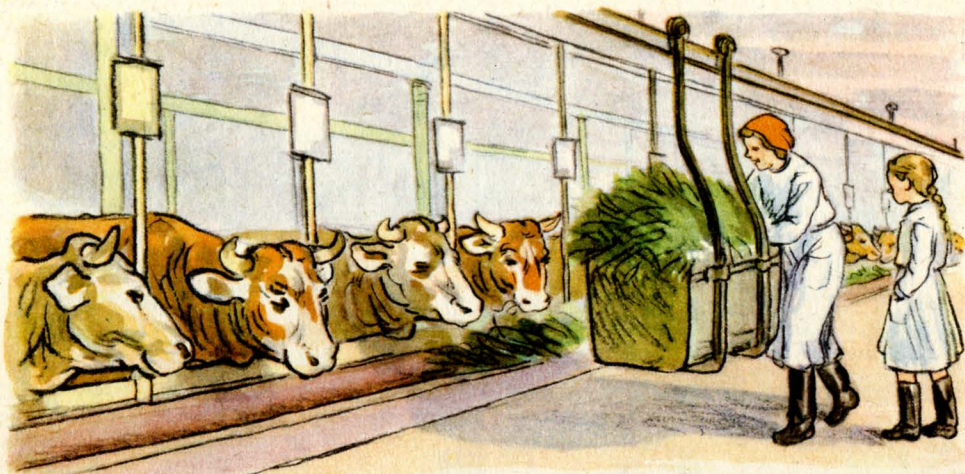
Milena jde do školy.

Vede Dášu.

Mají školu rády.

Milena a Dáša mají školu rády.

mlé ko
mla dá

krá va
trá va

slá ma
sta rý

krá jí
kro ky

Teta se stará o krávy.
Nosí slámu. Nosí i seno.
Hana jí ráda pomáhá.
Volá: „Na, malá, na!“
Pak si vesele notuje:
„Naše kráva mléko dává.“

Podej seno!
Dones slámu!
Nasekej travu!

Pij mléko!
Jíš ráda sýr?
Piješ kyselé mléko?

Hela kráží sýr. Alena

V lese.

Je stále zima.

Táta a Jan se vydali do lesa.

Vysoko zavátý les je láká.

Jan zapadá po kolena.

„Táto, táto! Tady je stopa.

Je to stopa jelena?

Kam vede?“

z domu

v lese

k sadu

k domu

z lesa

k lesu

krá

mlé

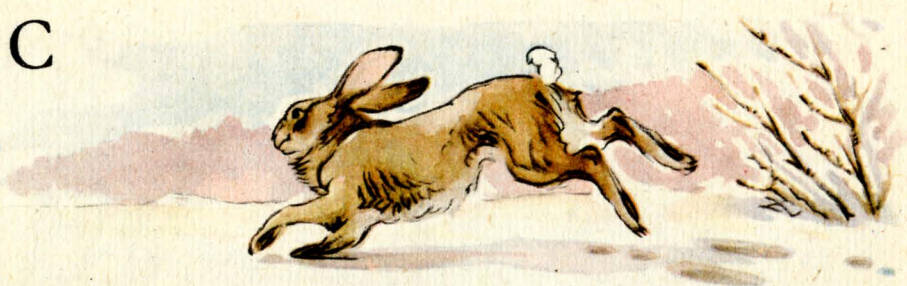
sto

vla

hra

o o so so o O Olo!

c C

cu pe	o cas	za jíc	ptá ci
za cu pal	o cá sek	za jí ci	prá ce

Zajíc.

Zajíc spí pod mezí.

Krá! Nad polem létají vrány.

Krá! Krá! Krá! Zajíc se polekal.

Zadupal dupy, dup! Zacupal cupy, cup!

Hop do lesa.

A na poli je jen stopa.

celý den	vysoký kopec	nad lesy
celé dny	mladý lovec	pod mezí

Lovec se vrací z lesa. Co nese?

Táta má v lese práci. Má pilu a sekeru.

Copak kací?

c c co zajíc cupe

Ve škole.

Sedáme do lavic.

Jan a Ota mají úkol.

Jan se stará o sešity.

Ota zalévá.

Cíla má také úkol.

Jde kolem lavic a ptá se nás:

„Máte umyté ruce?“

„Máme, máme,“ voláme.

A dáváme se vesele do práce.

Umyj si ruce!

Dej sešit na lavici!

Napiš slovo ulice!

Namaluj zajíce!

Hádej! Ve dne spí,

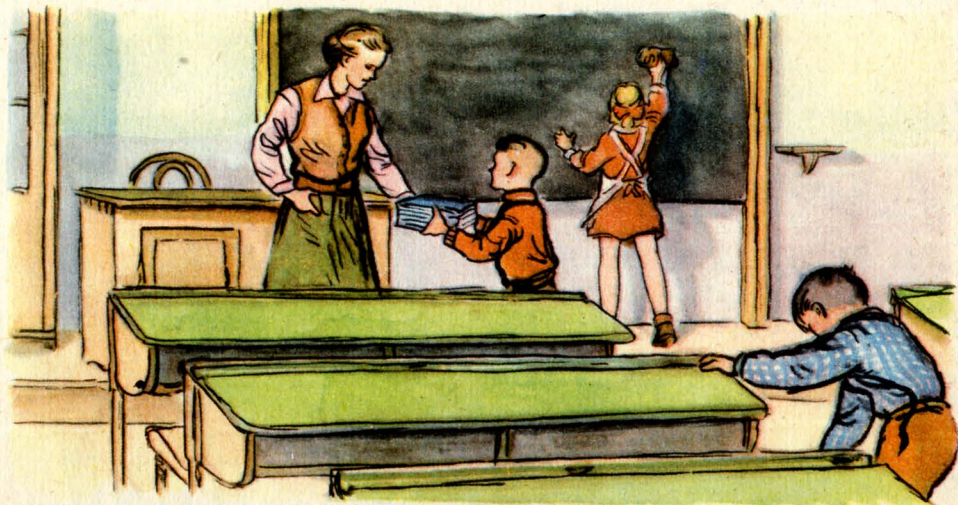
v noci létá,

loví myši.

Co je to?

(avoS)

C C Cíla Co je to?

zvo ny
zvo nek

sto ly
sto lek

zve dá
zve dal

sme tá
sme ták

Je slyšet zvonek.

Co nám hlásí?

Komu dává Slávek sešity?

Co asi zvedá Mirek?

Co myje Irena?

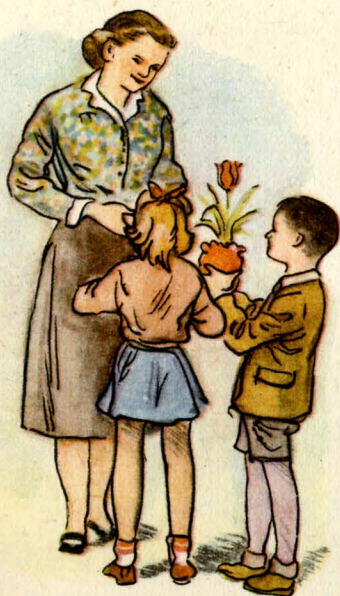
u lavice
na lavici
na stole

do koše
do lavice
za košem

u stolu
na papír
do police

I *I Irena Co umí Irena?*

Dárek.

Slávek se ptá Jany:
„Máš pro mámu dárek?“
„Mám. Pletu šálu.
A jaký dárek máš ty?“
„Já jí dám tulipán.
A také jí pomohu.
Máma má mnoho práce.“

Slávek nosí noviny.
Kupuje mléko.
Jana zametá a myje.

Jaký dárek máš ty?

milý svátek	veselý Slávek	malý vdolek
rudý kvítek	kulatý stolek	veliký krajíc

Moje milá mámo!

č Ć

te če
pu cí

čáp
rýč

špa ček
ptá ček

ko pe ček
le sí ček

Taje. Ledy plují.
Z okapu teče voda.
Je konec zimy. Začíná jaro.

Táta vynese z komory rýč a lopatu.
Má tam i motyku, kolíček a semena.
Čeká práce na poli, v lese, v sadu.

Jede jaro do vsi.
Kde jsi, zimo, kde jsi?

č Ć čáp Ć Ć Ći je to rýč?

Králík.

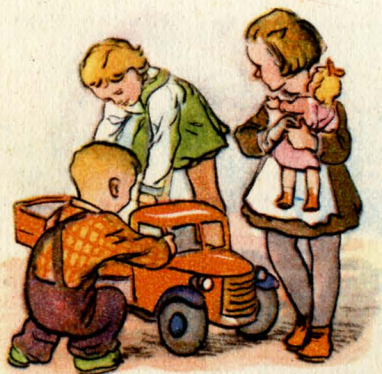
U vrátek vesele skáče králík.
Je to Janův milý Cup.
Za vraty číhá pes Rek.
Vrrrr!
Cup se otočil a pelášil do sadu.
Rek čile vyrazil za Cupem.
„Reku, sem! Copak se to smí?“

Náš králík je celý šedý.
Má veliké uši a malý ocásek.
Vesele skáče. Jí trávu a jetel.
Jaké má králík oči?
Jaké má uši?

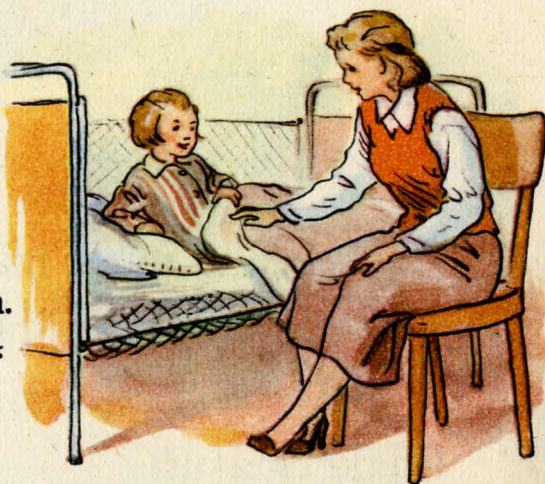
Cup skáče. Pes Rek číhá.

Ola je malá. Je jí 5 let.
 Máma šla do práce.
 Ola šla mezi své známé.
 Je tu Milada, Váša, Kája,
 Pavel, Alena, Roman.
 Kde je Ola?

Na Olu čeká Irena a Slávek.
 Ola je má ráda.
 Hrají si spolu celý den.
 Také malují a cvičí.

Večer máma sedává u Oly.
 Ola povídá:
 „Máme tam káču, Míšu,
 vláček a nový kočárek.
 Irena si ráda hraje s míčem.
 Mámo! Ten vysoko skáče!“
 Ola povídá a povídá.
 A nakonec usíná.

Ivan a Alena. Hana a Vít.

Naše Milena.

Milena se ráda učí.

Čte si o koze, o poli, o myši.

Čte také o zajíci, o psu, o lese.

Napíše sama dopis.

Spočítá dvacet kuliček.

Umí malovat les, domy, ves i topoly.

Zpívá jako ptáček.

hrají si

hráli si

učí se

učitel

krájí

krajíc

hlásek

hlasy

Mila cvičí.

Ola — .

Jan — .

ž ž

žáci
žák

Růža
růže

žlutý
zlatý

hnojivo
zločinný

U školy je živo a veselo.
Žáci sázejí malé lípy.
Karel ryje rýčem.
Růža, Pavel a Vítek sázejí.
Malá Hana zalévá.

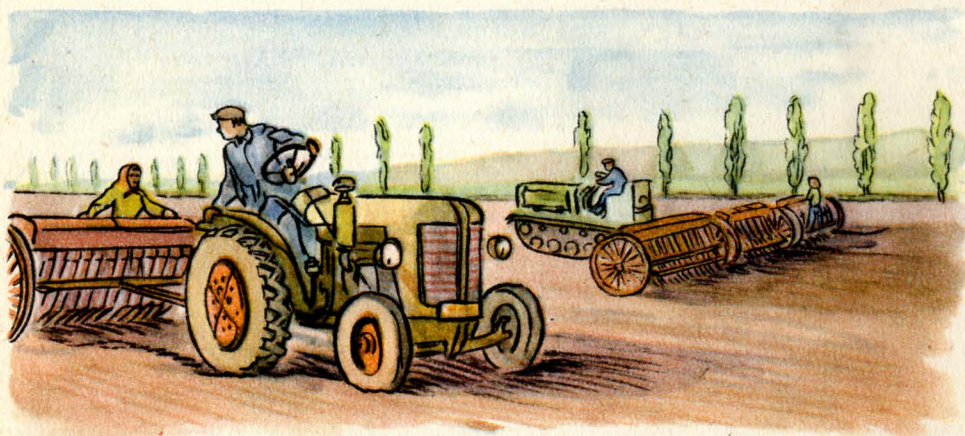
Růže.

U školy je záhon růží.
Jára sype hnojivo. Věna okopává.
Dávají pozor na pupeny.
Víš, kdy kvete růže?

Rudé růže. Žluté růže.
To je krása!

ž ž žák růže žlutý

ži to
šu mí

rý že
ka še

ži ža la
za lé vá

slo ži
svá ží

Na poli.

Je jaro. Žito se zelená.
Lidé vyjeli do polí.
Po velikém lánu hučí motory.
Vláčejí pole. Sejí oves.
Do večera osejí celý lán.

jede do polí.
orá na poli.

Orá, vláčí, seje, seče, sváží.

Je to pečivo?

Makové koláče, salám, vdolek, rýže, hrášek, závin.

Ž Ž Žáci ryjí záhon.

hra je
hra je me

hle dá
hle da li

sto do la
svo lá vá

hlí dá
hlí da či

Kamil svolává Víta, Zdenu, Jana,
Růženu, Hanu, Milana, Irenu.
„Umíte hru na zajíce a hlídače?“
„Umíme, umíme,“ volali hoši.
A dali se do hry.

Malý Slávek má káču.
Švihá ji a volá: „Toč se, káčo, toč!“
Ema a Helena se spolu točí.
Zpívají si: „Tralala, tralala,
jaro jede k nám.“

Jára a Pepík mají důlek.
Kolik je tam kuliček?

Jvo má káču. Co má Ola?

Hádej! Co je to?

Peče se to.

Smaží se to.

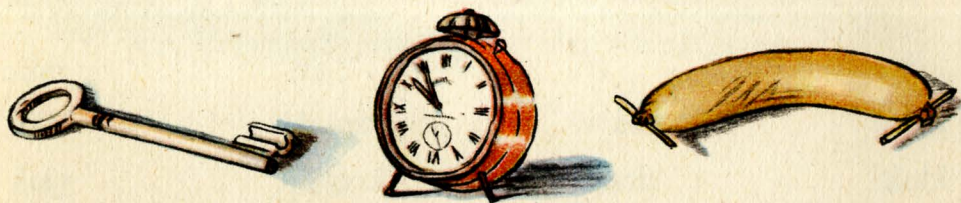
Nejí se to.

Je malý domeček.

Má mnoho koleček

a veselý zvoneček.

Leze, leze po železe,
nedá pokoj, až tam vleze.

Povídej! Co je špičaté?

Co je hranaté?

Co je kulaté?

Váša čte dopis:

Milý Vášo!

Je jaro.

Mám káču a míč.

Míč skáče.

Ldena

luk
kluk
hluk

rak
drak
mrak

rám
krám
trám

lak
vlak
vlas

Vlak.

Slávek má vlak a koleje.

Vlak jede jako drak. Tropí veliký hluk.

Máma volá:

„To je hluku! Co veze ten tvůj vlak?“

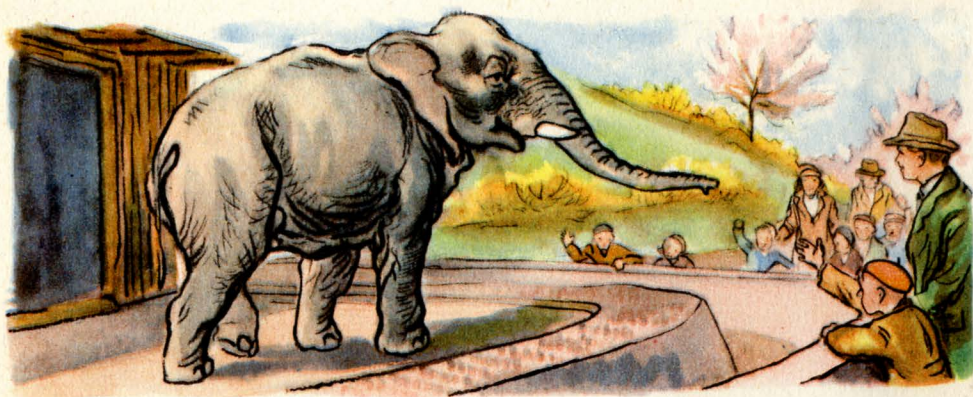
„Veze písek, trámy, kameny.“

Vlak veze seno, klády, sudy, kameny, ovoce, žito, pluhy.

Jaký je to vlak?

Pozor na vlak!

Jede vlak. Je su hluk.

slon

plot

lvi

stáj

stál

drát

lví ček

stá je

krok

pták

psi

klec

skok

dráp

psí ček

kle ce

Táta vede Káju k veliké kleci.

Hrají si tam opice. Vesele skáčí.

Hop a skok nahoru. Hup dolů!

Táta vede Káju dál.

Tu je šedý slon. Má veliké kly.

Pomalu se kývá s nohy na nohu.

Jmenuje se Ali.

Kde je táta a Kája?

opičí klec

dravý pták

pomalý krok

ptačí klec

hladová lvice

veliký hluk

slon stáj pták klec

b B

bí lý

ze be

Li bu še

blá to

bí lá

zo be

Bo že na

ble dý

Co si Libuše psala o počasí.

Zima.

Je zima. Zebe to.

V noci byl mrazík.

Ráno je šero. Večer je záhy tma.

Na ulici je bílo.

Do sadu vede zaječí stopa.

Jaro.

Taje. Na ulici je bláto.

Vánek vysušil kaluže.

U potoka kvete bledule.

Lípa už má pupeny.

Ptáci se vracejí. Už je tu náš špaček.

Ble du le.

b *b bláto je bílý den.*

Lí da	du ben	so bo ta	dro bek
Lí ba	bu ben	do mi no	drá pek
lí pa	pu pen	po dá vá	drá tek

Špaček.

Na javoru u školy se ozývá špaček.
 Má tam svůj domek.
 Široko daleko je slyšet jeho hlas.
 Bohuš volá jako špaček: „Špačíček pán!
 Špačíček pán!“
 Hoši ptáka pozorují.
 Špaček létá k záhonu.
 Vrazí zobák do hlíny.
 Hej rup! A tahá žížalu.
 Pane, ten to umí!

Hlasy ptáků:

Vrabec se hádá: Čim, čim! Byl tu, byl!
 Vrána kráká: K nám! K nám! K vám, k vám!
 Kačer volá: Šak, tak! Šak, tak!

Co je to?

Jede, jede panáček, má žlutý zobáček.

B B Bláza Bohuš P B R

hůl

tyč

myš

ven

hůlka

tyčka

myška

venku

Pavel

mihla se

kačer

otep

velký

kočka

černý

teplo

Máme kočku Mícu.

Sedává u stodoly a číhá.

U vrat se mihla myška.

Kočka skok a skok!

Myška ubíhá a hup do slámy.

To byl hon!

Kočka Míca je černá.

Myška je celá šedá.

Má velké zelené oči.

Jaký má ocásek?

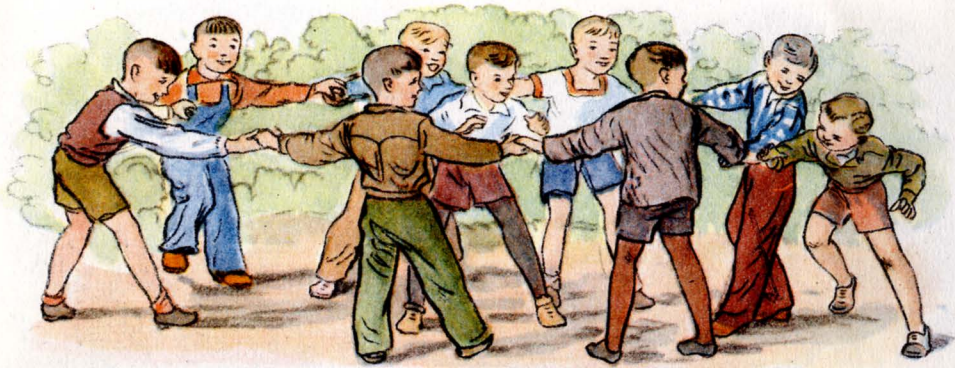
Má ráda teplo.

Proč se hubí myši?

Má kočka drápy?

Kde žijí myši?

černá miska teplo kočka

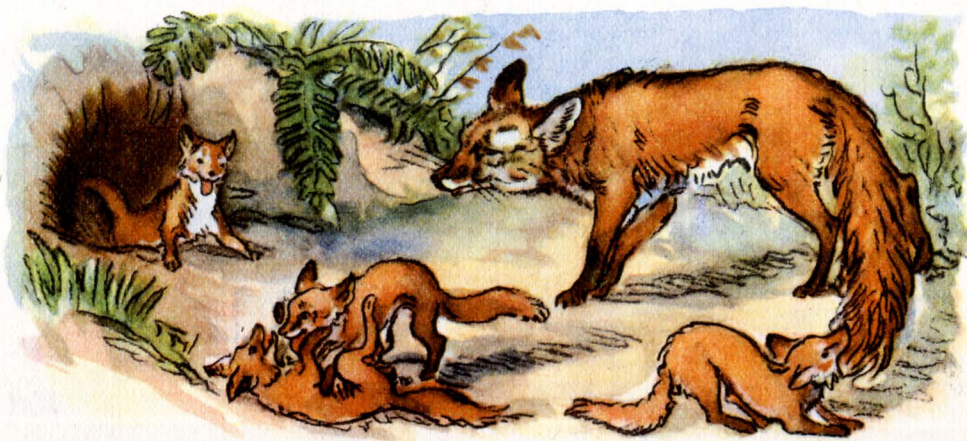

Hra.

Hoši se vzali za ruce.
Hrají si na kočku a na myš.
„Vašíku, ty jsi myška.“
„A ty jsi kočka, Járo.“
Vašík obíhá kolem kruhu.
Jára se žene za Vašíkem.
„Honem, myško, honem!“
Vašík skočil do kruhu.
Jára už za Vašíkem nemůže.

Jarka	Marta	myška	bujný
Jirka	Mirka	myšku	silná
Milka	Julka	myšce	pilný

Marta si ráda hraje.

šla	jde	za hne	spí
vyšla	nejde	u hne	ne spí
našla	půjde	na hne	za spí

V lese žije liška.

Našla si noru pod bukem.

Má tam mladé.

Nosí jim myši, ptáky a zajíce.

Záhry je učí lovit.

Liška má rezavý kožíšek a veliký ocas.

Komu se liška podobá?

Co liška loví?

U U U pole. U lípy.
 U lesa je liška.

Máma liška.

U buku si hrají mladé lišky.
Co to? Je slyšet psa.
Malé lišky šup do nory.
Jen stará liška čeká venku.
Bojí se, ale čeká. Kam půjde pes?

Pes se žene na lišku.
Liška skočí do lesa.
Jen ocas se mihne.
Liška ubíhá, co jí nohy stačí.
Láká psa od nory dál a dál.

Práce v lese.

Sázím buky mezi jedle,
jeden sem a druhý vedle.
Sázel jsem už včera,
sázím také dnes.
Budu-li tak pilný zítra,
vysázím tu les.

Pes žene lišku. Useče mu?

ř Ř

řa da

Ji ři

kři či

ko ře ny

ře pa

mí ři

při mo

ku řa ta

říká

daří se

kypři

přibíhá

Jiří a Milka pečují o záhon.

Milka kypří hlínu kolem salátu.

Tahá plevel i s kořeny.

Salátu se dobře daří.

O kus dál seje Jiří hrášek.

Ze dvora prolézá slepice.

Míří přímo k záhonu.

Jiří volá: „Milko, jde sem slepice!“

Milka přibíhá.

Oba křičí: „Kša, kša! Slepice sem nesmí!“

ř ř řepa řada Ř Ř Říp

Hrášek.

Milan má hrášek. Bude ho sít.

„Jé, to je kuliček!“ volá Jiřina.

„Jak z kuliček roste nový hrášek?“

Milan jí to ukázal.

Dal do misky vodu a vatu.

Pak tam položil hrášek.

Misku dal na teplo k oknu.

„Musíme hrášek kropit,“ povídal Milan.

Každý den stála Jiřina u misky. Čekala.

Asi za tři dny volala Milana:

„Milane, Milane, hrášek má ocásek!“

„To je klíček,“ učil Milan Jiřinu.

„Vezmi kořenáč. Dáme hrášek do hlíny.

Čekej, co bude dál!“

„Já vím. Bude mít listy.“

Říkej: Petře, máme vepře.

Třicet tři, třicet tři.

Říkej a piš! Racek, ráček.

ba bič ka	ta líř
ma min ka	ta líř ky
pa nen ky	
ve ver ka	ko láč
vá noč ka	ko láč ky

Babička si vede Lídu ze školy.
 Táta a máma pracují celý den.
 O Lídu se stará babička. Lída ji má ráda.
 Ó, to je babička!
 Zná mnoho pohádek.
 Umí povídat o veverce, o lišce.
 Povídá o mamince, když byla malá.
 A jaké umí péci koláčky!

Povídej, babičko!

Lída prosí: „Babičko, povídej!“
 Babička nemá čas. Ale přece povídá.
 „Byl jeden pasák. Hnal tři sta oveček.
 Ovečky musely přejít potok. Byla tam jen kláda.
 Šla jedna ovečka, pak druhá. Nakonec půjde pasák.
 Musíme čekat, Liduško.“
 „Proč, babičko?“
 „Až pasák ovečky převede.“
 A Lída čeká.

L L Lída Lída vaří.

Babička.

Alenka a Jiřík si hráli s míčem.

Kolem šla stará babička. Náhle upadla.

Jiřík podal Alence míč.

Skočil a pomáhal babičce na nohy.

Alenka čekala na Jiříka. Ptala se:

„Kdo to byl? Tvá babička?“

„Ne!“

„Tak teta?“

„Také ne!“

„Nebo známá babička?“

„Vůbec ne. Byla to cizí babička.

Ale jsem pionýr. A ten pomáhá.“

Helenka četla.

Liduška zametla.

čiperný hošík

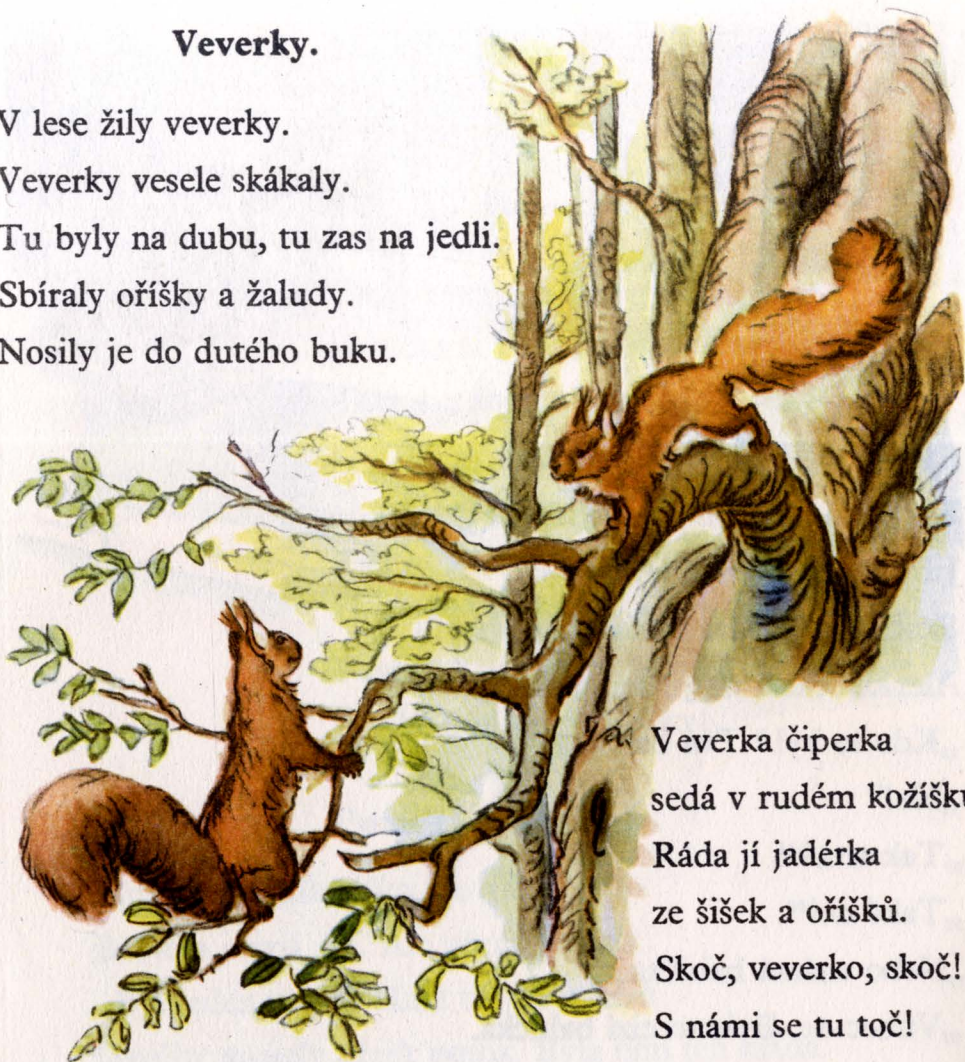
pilná Alenka

Opis! Lída je pilná.

Učí se i doma. Ráda čte.

Veverky.

V lese žily veverky.
Veverky vesele skákaly.
Tu byly na dubu, tu zas na jedli.
Sbíraly oříšky a žaludy.
Nosily je do dutého buku.

Veverka čiperka
sedá v rudém kožíšku.
Ráda jí jadérka
ze šišek a oříšků.
Skoč, veverko, skoč!
S námi se tu toč!

dobré jadérko
jedlová šiška

čiperná veverka
teplý kožíšek

T. J. Vít Turek. Těla nese koš.

Motýl.

Hoši našli kuklu.
Donesli ji domů. Dali ji na poličku.
Kukla leží, nehýbe se, nejí.
Hoši si říkali: „Co je v kukle?“
Jednoho dne byla puklá.
U okna lítal motýl. Byl jako sametový.
Kde se tam vzal?

Co čte Lída?

*Co roste na poli?
Lelí, řepa, žito, ješel,
čočka, mák.*

*Žijí pláci na poli?
Žije sam zajíc? Lába?
Mýška? Motýl?*

g G

guma
gu mo vý
ga lo še
Olga
Gusta

Co je z gummy?

Jana kolíbá panenku z gummy.
Gusta má gumový míč.
Lékař má gumové rukavice.
Rybář nosí gumové boty.

Cesta do školy.

Lilo jako z konve.
Veliké kapky padaly na zem.
Cesta je samé bláto.
Ale Gusta se nebojí.
Obléká gumový kabát. Má gumové boty.
Vesele šlape do školy. Zpívá si:
„Nejsem z cukru, ze soli,
jen ty v mokru povolí.“

g g guma Olga G G Gusta

Gusta a vrány.

Nad polem létaly vrány. Krákaly: krá, krá, krá!

Gusta také krákal. Ale volal jen klá, klá, klá.

Gustu to trápilo. Začal znovu volat na vrány.

Jazyk už Gustu bolel. Ale stále volal: „Klá, klá, klá.“

Až se mu povedlo krá, krá, krá.

Gusta září.

Volá na Olgu: „Už umím r, Orgo!“

Je to popleta ten Gusta! Místo Olgo říká Orgo.

Oba se tomu zasmáli.

Olga čte:

Co umí malý Gusta?

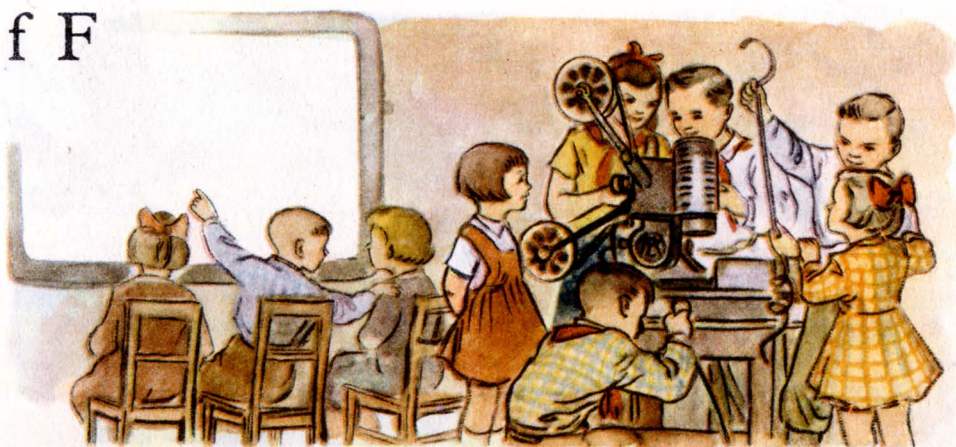
Gusta umí říkat r.

Umí také ř.

Olga ráda píše.

Umí O, P, R, B, J, I, H, A.

f F

fičí

fazole

telefon

Filípek

hafá

fazolky

filmy

Fanuška

Co napsala Fanuška babičce:

Pionýři nás pozvali do své třídy.

Ukázali nám dva veselé filmy:

Opičák Fuk a Ferda mravenec.

Filmy se nám líbily.

Raf.

U cesty stojí fůra dříví. Kolem skáče pes Raf.

Na každého hafá: Haf! Haf! Dobře hlídá.

Co je to? Uši nemá, slyší to.

Ústa nemá, volá to.

(Telefon)

f f fičí Raf F F Filip

Fazole.

Je teplo.

Na záhonu se ukázal malý kopeček.

Jeden, dva, deset, dvacet kopečků.

Filípek přibíhá k Anušce. Volá:

„Anuško, honem zapiš: Klíčí fazole.“

V poledne se sešli žáci u záhonu.

Volali jeden přes druhého:

„Budeme fazole zalévat!“

„Také okopávat se musí.“

„Zarazíme ke každé tyčku.

Fazole se kolem tyčky otočí.“

„Zapišeme, kdy tato velká fazole vykvete.“

„Napišeme, kdy bude mít lusky.“

„Celé léto budeme o fazole pečovat.“

To bude bohatá úroda!

Co čte Míla?

Hana sela mák.

Bohuš plel záhon.

Filip nosil vodu.

Gusta řezal salát.

mech
dech

Mi chal
míchal

chlá dek
chlapec

pí chá
píská

V lese.

Michal šel za otcem do lesa.

Byl teplý den. V lese byl chládek.

Michal šel po mechu k pasece.

To se to šlo! Bořil se jako do peřinky.

Co to? Michal zatajil dech.

Slyšel: klep, klep! To datel rychle klepal do kůry.

Po mechu skákala veverka.

Hop! Skočila na kmen jedle.

Rychle mířila do koruny.

Jen chlupatý ocásek se míhal.

Za chvíli byl Michal na pasece.

Chata u lesa.

Chceš chleba? Chceš mléko?

lou ka

hou se

bla touch

brou ček

kve tou

lou že

housata

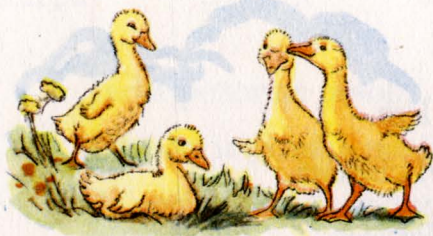
blatouchy

proutek

krouží

Jaro je tady.

Pod lesem teče potok.
Má břehy jako ze zlata.
To kvetou žluté blatouchy.

Na mezi u cesty se pasou housata.
Jarouš je hlídá.
Housata se batolí kolem staré husy.
Vesele škubou mladou travu.

Za školou je veliká zahrada.
Je celá bílá. Je samý kvítek.
To je krása!

Na louce krouží čmelák.
Hledá rozvité kvítek.
Brouček leze do trávy.
Je celý červený se sedmi tečkami.
Znáš ho?

ou ou kous houf fouká

o voc nou
najednou

brouk
houf

sou dru hu
soudruzi

chrou sty
brouka

Velký nepřítel.

Bohouš kráčel ovocnou alejí.
Najednou mu padlo cosi k nohám.
Byl to veliký brouk.
Brouci byli po celé aleji. Spali pod listy.
„Ó já,“ volal Bohouš. „Máme tady zlé hosty.“
Rychle ubíhal do školy.
„Soudruhu učiteli! V aleji jsem našel chrousty.“
Celá třída se chystá do aleje.
Na vozíku vezou staré konve.
Chrousty v aleji nenechají.

vezou
nesou

pospíchá
nenechají

rovnou
cestou

seberou
zafouká

K *K Kája Kamil Karla*

dě lá	tě lo	ně kam	Lu děk
dědeček	hutě	hodně	Štěpán
neděle	těšíme se	časně	Zdeněk

Havíř.

Jarkův táta je havíř.

Časně ráno sjede hluboko pod zem.

Kope černé uhlí pro továrny a hutě.

Práce v dole tátu těší.

Za den nakope mnoho vozíků uhlí.

Je jich celý vlak.

Jarka je na svého tátu pyšný.

Říká mamince: „Mami, já budu také havířem.

Nakopu hodně uhlí jako náš táta.“

Táta je pryč. Tesá brámy.

Před 1. májem.

Za několik dnů bude Svátek práce.
Ve škole je jako v úle.
Pionýři chystají holubičky.
Půjdou do průvodu.
Malí žáci zdobí své třídy.
Zpívají veselé písně.

Svátek práce je veliký svátek.
Slaví jej každý, kdo pracuje. Velcí i malí.
Na oslavu píší závazky.
Slibují, že vykonají dobrou práci.

Čti!

*Každý den budu včas ve škole.
Budu čistě umýšlý.
Budu čistě psát.
Můj sešit bude jako nový.
Budu rovně sedět.*

1. máj.

Je modré ráno,
zase máj!

Nad Prahou
slunce září.

Do kroku, tance,
hudbo, hraj!
Práce se u nás
daří.

Tátům se daří,
maminkám.

Proto se dobře
máme.

Praporku, vlaj!
A kam jdem, kam?
Průvodům
zamáváme.

Májový průvod.

Od rána je na ulici živo. Hraje hudba.

Lidé jdou ve veselém průvodu. Zpívají a jásají.

Nad hlavou jim vlají prapory. Je 1. máj.

Malý Jan stojí u okna a mává.

„Babičko, to je krása! Kdy už půjde táta a máma?

Já jim zamávám.“

„Zamávej, hochu, všem zamávej! Dnes je Svátek práce.“

„A kdy půjdu také v průvodu?“

„Až budeš velký jako Zdeněk.“

A Zdeněk vesele kráčí mezi žáky. Celý září.

Je přece již školák. Také pracuje.

Vesele zpívá a mává.

Volá jako velcí: „Mír našim dětem!“

Práce.

Havíř kope v dole uhlí.

Tavič taví železo.

Lékařka léčí nemocné.

Dojička dojí krávy.

Učitelka učí žáky ve škole.

A my žáci se učíme, píšeme a čteme.

Však my táty a mámy doženeme!

Mír našim dětem!

ti	Jeník	li di	nikde	dí tě
děti	dělník	vidí	není	sedí

Ve vlaku.

Jeník a Sáša jedou ve vlaku. Sedí u okénka. Rádi se dívají ven. Ve voze je mnoho lidí. Nikde není volné místo.

Do vozu vešla stará žena. Jeník šel k ní a povídal:
„Sedněte si! Já mohu stát.“

„Děkuji ti, hochu. Ráda si sednu,“ pravila babička.

A mile se na Jeníka usmála.

Kdo jede? Dělníci, dělnice, vojáci, pionýři, tatínek,
malé dítě.

Co vidí z okna? Silnici, vesnici, kytičky, kamení,
řeku, husy, lodi.

Vlak rychle jezdí, hučí, píská, duní, kouří.

dý	dy	ty	tý	ny	ný	de	te	ne
dí	di	ti	tí	ni	ní	dě	tě	ně

S I Sáša jede do Prahy.

Vítek.

Vítkova maminka chodí pracovat na husí farmu.

Jednou přišel tatínek dříve domů.

Maminka nebyla ještě doma.

Vítek se nabízel: „Já pro maminku dojdu.“

Tatínek se usmíval:

„Tak jdi. Uvidíme, jak budeš statečný.“

Vítek vyšel do tmy. Zarazil se. Je přece jen veliká tma.

Slíbil však, že pro maminku dojde. Nemůže se vrátit.

Vítek se přece jen trochu bál.

Ale došel až na husí farmu. Vykonal svůj úkol.

Dokázal, že je statečný.

Maminka se divila: „Nebál ses, Vítku?“

„Jen trochu. To nic nebylo. Jsem už veliký.“

Maminka se usmála: „To jsem ráda.

Vidím, že už jsi rozumný chlapec.“

Čti!

Stojí, stojí v poli.

Každý se ho bojí.

Černá vrána, myška šedá,

zajíc i ten malý Beda.

Vrátili nám svobodu.

Jednou ráno maminka budila Janu.

„Honem, Janičko! Přijela Rudá armáda.“

Vyšly na ulici. Bylo slyšet jásavé výkřiky.

Lidé se sbíhali. Smáli se, mávali, líbali vojáky.

Volali: „Sláva Rudé armádě!“ Jana volala s nimi.

Maminka povídala: „Dobře se na vojáky podívej!

Jsou to naši přátelé. Stalin je poslal.“

Jeden voják vzal Janu do náruče. Mile se na ni smál.

Jana mu dala pusu. Pak druhou.

Šeptala mu: „Ta je pro Stalina.“

Loja Láša Ivan Máša

Táta vzal Janu večer do sadů.
Seděli tam vojáci. Hráli a zpívali.
To byla krása! Jana ani nedýchala.
„Hrají písně o Stalinovi,“ pravil tatínek potichu.
Jana šeptala: „Já vím, kdo je Stalin.
Je hodný a má lidi rád.“

Zachránili tátu a mámu.

Přijeli k nám, přijeli
přes hory a doly,
zachránili celou zem,
i ty naše školy.

Přijeli k nám z východu,
ze slunečných krajin.
Víte, kdo je poslal k nám?
Stalin přece, Stalin!

Gláva! Je mir!

d' t ň

Láďa

Táňa

Vráťa

síňka

ťuká

Vláďa

Máňa

šťáva

sítka

ďobá

Kaňka.

Dnes se Láďa těší do školy. Utíká, aby nepřišel pozdě.

Bude psát novým perem.

Po cestě si říká:

„Namočím jen málo. Jen špičičku! Kaňku nechci ani vidět.“

Sešit bez kaňky! To je heslo dobrého žáka.

Početní úkol.

Táňa psala početní úlohu. Nemohla ji vypočítat.

„Chceš, já ti úlohu udělám,“ nabízel se Vráťa.

„Nechci. Vypočítám si ji sama.“ A Táňa počítala dál.

„Ukaž, já ti poradím,“ pravila maminka.

„Ne, maminko! Já to dokážu sama.“

Táňa se namáhala, sčítala a psala.

Musí mít úlohu dobře.

Nakonec to přece dokázala.

Olga má úkol. Piše sama.

Oheň.

Každý den chodí Láďa s dědou pro seno.
Láďův dědeček rád kouří.
Ale před seníkem dýmku uhasí.
Jednou se Láďa ptal: „Dědečku, proč nekouříš?“
Dědeček povídal: „Jdeme přece k seníku.
Na oheň musíme dávat velký pozor.
Zítra ti ukážu, co zničila jediná zápalka.“

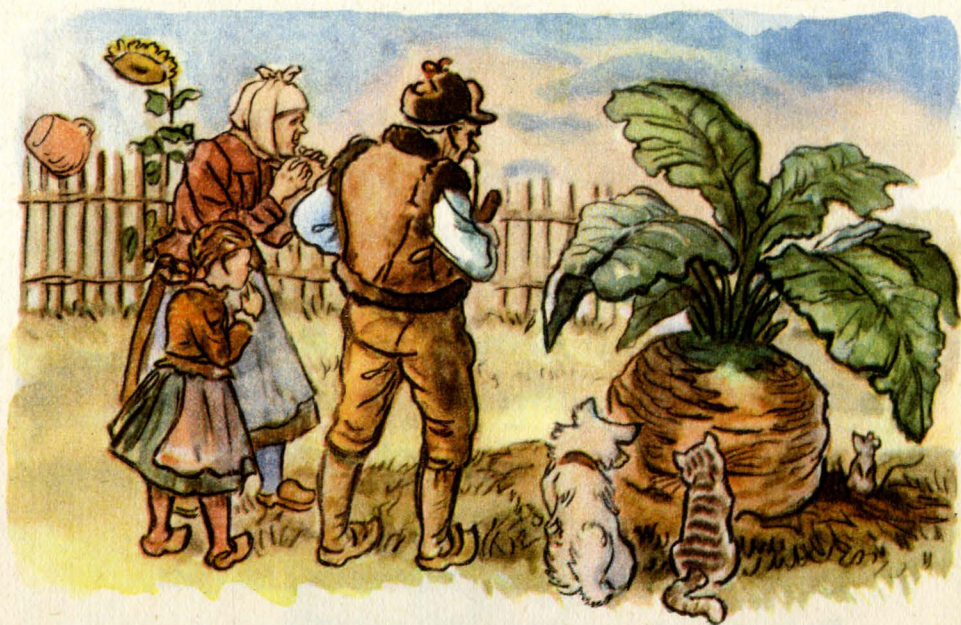
Druhý den si dědeček s Láďou vyjeli na výlet.
Šli širokým lesem. Náhle les končil.
Všude byly jen ohořelé pařezy.
„To je veliká paseka,“ divil se Láďa.
Dědeček povídal: „Uvidíš, proč je tak veliká.“

Šli dál. Na vysokém kůlu byl veliký nápis.

Tento les zapálil nepozorný muž. Odhodil hořící zápalku.

Láďovi bylo do pláče. Takový veliký les!
A zničil ho oheň z jediné zápalky.

Uhas oheň! Je sucho.

Řepa.

Zasadil dědeček řepu.

Na podzim byla veliká, převeliká.

Dědeček tahal, tahal, ale řepa se nehnula.

Zavolal dědeček na pomoc babičku.

Babička za dědečka, dědeček za řepu.

Tahali, táhli, ale řepu nevytáhli.

Zavolala babička Aničku.

Anička za babičku, babička za dědečka, dědeček

za řepu. Tahali, táhli, ale řepu nevytáhli.

Zavolala Anička psa Oříška.

Oříšek za Aničku, Anička za babičku, babička

za dědečka, dědeček za řepu.

Tahali, táhli, ale řepu nevytáhli.

Zavolal Oříšek kočku Micku.

Micka za Oříška, Oříšek za Aničku, Anička
za babičku, babička za dědečka, dědeček za řepu.

Tahali, táhli, ale řepu nevytáhli.

Zavolala Micka myšku.

Myška za Micku, Micka za Oříška, Oříšek
za Aničku, Anička za babičku, babička za dědečka,
dědeček za řepu.

Tahali, táhli — řepu vytáhli.

Čti!

*Na poli roste řepa.
Honem do práce!
Bude hodně cukru.*

běží	pěší na	květy	měsíc	pěkně	větru
běhá	běželi	Věra	měli	město	větve

V sadě.

Děti šly ze školy domů. Dana na ně volala:

„V našem sadě sněží.“

Děti Daně nevěřily. Venku je přece teplo.

Ale Dana se nedala. „Sněží. A víte, co to je?

To na zem padají lupínky květů.“

Děti běžely do sadu. Všude na zemi bylo bílo.

Podívaly se nahoru na větve.

Z květů tam zůstaly jen malinké zelené kuličky.

Až dozrají, budou pěkně červené.

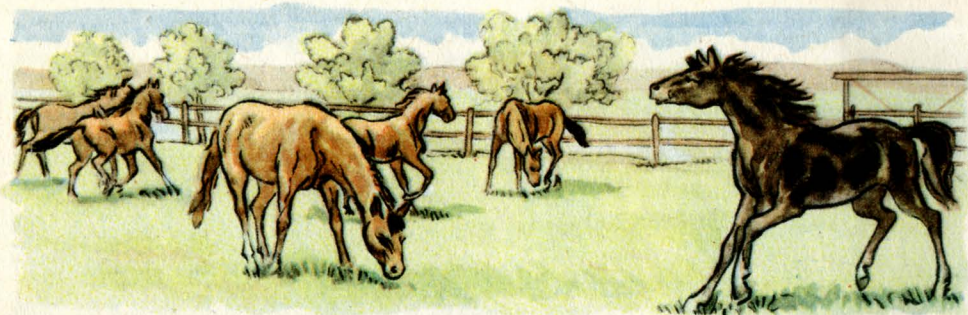
Víte, děti, co to bude?

Pěšina.

Mezi poli vede pěšina. Po pěšině běží malá Věra. Kolem je vysoké obilí. Klasy se kolébají ve větru. Věře je vidět jenom hlavu. Pěšinou došla Věra k silnici.

Silnice je pěkná, rovná, široká. Spojuje města i vesnice.

D *I Dana Dáša*

Vraník.

Můj koníčku vraný,
jako malovaný,
hopsa, hejsa, hej!
Až tě osedláme,
kam se podíváme?
Hopsa, hejsa, hej!

Rozjedem se v poli,
přes hory a doly,
hopsa, hejsa, hej,
rozjedem se letem
široširým světem.
Hopsa, hejsa, hej!

Kůň.

V Mělicích je státní statek. Ivanův tatínek se tam stará o koně. Celý den pracuje s koňmi na polích.

Každý večer tatínek koně dobře ošetří. Dá jim seno, oves a vodu. Ivan tátovi pomáhá. Tatínek říkává Ivanovi: „Kůň lidem pomáhá. Zaslouží si naši péči.“

be	pe	ve	me	de	te	ne
bě	pě	vě	mě	dě	tě	ně

ve veze Ivo veze cihly.

Zvířata.

Liška a veverka žijí v lese.

Samy si hledají potravu. Samy si hledají obydlí.

Jsou to divoká zvířata.

Kráva, kůň, ovečka, husa, kočka a pes žijí na dvoře.

Lidé jim nosí potravu. Lidé jim stavějí obydlí.

Krávy a koně žijí ve chlévech. Pes má boudu u domu.

Kráva dává lidem mléko. Slepice snáší vajíčka.

Kůň tahá povozy. Pes hlídá dům.

Jsou to domácí zvířata.

Znáš domácí zvířata?

Kůň, slon, kráva, liška, kočka, koza, ovečka, jelen, veverka.

Čí mládě je to?

Štěně, kotě, tele, slůně, jehně, kůzle, kachně,
sele, house, kuře. Jak se jmenuje mládě koně?

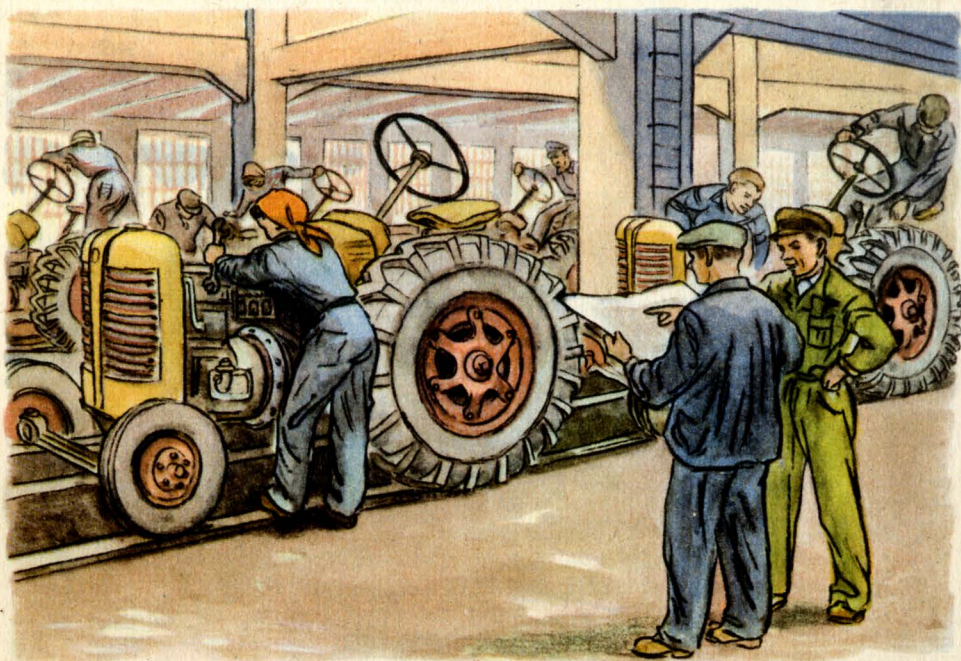
Oříšek.

Říkali mu Oříšek,
huňatý měl kožíšek.
Uši také, toť se ví,
jazýček měl růžový.

Opiš jména domácích zvířat!

koza, kráva, liška, pes, kůň

Továrna.

Eva chodí časně ráno do školy. Zastaví se u brány velké továrny. Na dvoře jezdí vozíky.auta vozí železo, plech a roury.

Všude je ruch. Země duní pod silnými ranami.

Eva ani nedýchá. Ty silné rány dává její tatínek. Je kovář. Také maminka pracuje v továrně. Dělá motory do traktorů. Tatínek i maminka jsou úderníci.

Eva stojí u brány a dívá se. Někdy vidí nový autobus. Jindy z dílny vyjede silný traktor. Na každém pracoval tatínek i maminka.

Evě se továrna líbí. Až vyroste, bude také dělat traktory.

E E Ema Eva Ela

Ať mír jak bílý holoubek
nad celým světem letí,
aby si mohly v míru hrát
na světě všechny děti.

Co psal pionýr.

U nás už kvetou růže. Zahrady a louky jsou samý květ.
A ta vůně! Voní les i lány obilí. Voní sady i louky. Mám rád
naše lesy, sady a pole.

Tatínek chodí do továrny. Maminka pracuje na poli. Já se rád
učím. Už jsem pionýr.

U nás máme veliké továrny, pěkná města i vesnice. Maminka
říkává: „To vše je naše drahá země. Domov nás všech.“

Chceme se učit.

Chceme si hrát.

Co si děti povídaly.

Jan: To je náš pan president Antonín Zápotocký.

Alenka: Byl dělníkem jako můj táta.

Véna: Má rád lidi, kteří pracují.

Chce, aby se jim dobře dařilo.

Jirka: Napsal pěkné knihy. Táta je právě čte.

Míla: Můj tatínek se z nich učí.

Eva: Moje maminka také.

Vítek: Pan president byl u táty v továrně.

Jana: Byl také mezi dětmi ve škole.

Pěkně si s nimi povídal.

Děti mu slíbily, že se budou dobře učit.

Pionýr: Pan president se o nás stará.

Máme ho za to rádi.

Na louce.

Začíná léto. Po louce jede sekačka. Posečená tráva voní. Mirek a Naďa mají malé hrábě. Rádi pomáhají sušit seno. Pilně trávu obracejí.

Větríček pofukuje, svítí sluníčko. Tráva pěkně usychá. Až bude seno suché, odvezou je na seník. Ani kousek sena na louce nenechají. Je to píce pro koně, krávy, kozy a ovečky.

Do kolečka kolem
přes požatá luka,
zatočme se, děti,
žežulka nám kuká.

Do kolečka kolem
zatočme se spolu,
sluníčko se na nás
pěkně směje dolů.

Silák.

Na světě siláka
není jak Věna,
on se vám prokopal
do kupky sena.

V létě se prokopal,
sedí tam podnes,
nemůže na vítr,
on by ho odnes.

Naďa suší seno.

Mila dělá kupy.

Na potoce.

Byl teplý letní den. Houf dětí zamířil k potoku. Zuly si boty a brodily se ve vodě. Voda byla teplá a čistá.

Děti nosily kameny a stavěly hráze. Pionýr Jirka udělal mlýnek. Mlýnek měl několik lopatek. Dal ho do velkého proudu vody. Mlýnek se rychle točil. Děti vesele volaly:

„Klape mlýnek na potoce,
klapy, klapy, klap.
Dovedné má Jirka ruce,
klapy, klapy, klap.
Kdo to umí také tak?“

Říkadla.

Jsou na potoce ráčata,
jsou na potoce raci.
Ryby, ryby, ryby, rak, rak, rak,
uděláme my to tak, tak, tak,
uděláme na ně sobě sáček,
uhlídáme, chytí-li se ráček.

*Ola chytá raky. Víšek loví
ryby. Má prut a sáček.*

Jak šlo šídlo do lesa.

Šlo šídlo do lesa na houby. Potkalo kohouta.

„Šídlo, kam jdeš?“

„Jdu do lesa na houby.“

„Půjdu s tebou. Bude nás víc.

Nebudeme se bát medvěda nic.“

A šli. Potkali kačera.

„Šídlo, kam jdete?“

„Jdeme do lesa na houby.“

„Půjdu s vámi. Bude nás víc.

Nebudeme se bát medvěda nic.“

A šli dál. V lese našli chaloupku.

Byl večer. Kohout vyletěl na bidlo.

Kačer se schoval pod lavici. Šídlo se zapíchlo pod práh.

Do chaloupky vrazil medvěd. Řval: „Já vás sežeru!“

Ale zvířátka se nelekla. Kohout na bidle křičel:

„Bijte ho, bijte! Bijte ho, bijte!“

Kačer volal: „Šak, tak, šak, tak, šak, tak!“

Šídlo vyskočilo a píchlo medvěda do boku. Medvěd se polekal a pelášil pryč.

Ráno šídlo a jeho přátelé nasbírali houby.

Vrátili se vesele domů.

Kdo volá?

Haf, haf! Ga, ga! Káč, káč!

Čtyři přání.

Byla zima.

Míťa se vesele proháněl na saních.

Povídal otci:

„Chtěl bych, aby byla stále zima.“

Tatínek se usmíval a povídal:

„Zapíše si tvé přání.“

Bylo jaro.

Míťa pobíhal po zahradě.

Večer povídal: „Na jaře je tak pěkně.

Chtěl bych, aby bylo pořád jaro.“

A tatínek si jeho přání zase psal do sešitku.

Bylo léto.

Míťa pomáhal na poli. Chodil na jahody.

Koupal se v potoce. Celý den byl venku.

Běžel k otci: „Tati! Chtěl bych,

aby bylo pořád jen léto.“

I toto přání se dostalo do sešitku.

Byl podzim.

Ovoce dozrálo. Míťa je česal a pojídal.

Povídal:

„Táto, chtěl bych, aby byl stále jen podzim.“

Otec vzal sešítek a ukázal mu ho:

„Podívej se, cos říkal v létě, na jaře i v zimě!“

Koblížek.

Byla jedna babička. Upekla koblížek.
Položila ho na okno. Koblížek hop
s okna dolů. Kutálel se po cestě.
Potkal zajíce. Zajíc povídal:
„Já tě sním.“

„Počkej, zajičku! Já ti zazpívám.

Já koblížek, koblížek,
na másle smažený,
na okně chlazený,
babičce utíkám,
tobě také uteku.“

Zajíc se ani nenadál a koblížek
se kutálel dál. Potkal medvěda.
Medvěd křičel: „Já tě sním!“
„Nejez mě, já ti zazpívám.

Já koblížek, koblížek,
na másle smažený,
na okně chlazený,
babičce utíkám,
zajíci utíkám,
tobě také uteku.“

A koblížek se kutálel, jen se za ním
prášilo.

Proti němu šla liška. „Ty jsi pěkný, červený,“ povídá liška.

Koblížek byl pyšný a hned zpíval:

„Já koblížek, koblížek,
na másle smažený,
na okně chlazený,
já babičce utíkám,
já zajíci utíkám,
já medvědu utíkám
a tobě, liško, také uteku.“

„Ty umíš pěkně zpívat. Škoda, že tě málo slyším. Sedni si mi na nos a zpívej ještě jednou.“

Liška se sehnula. Koblížek vyskočil lišce na nos a začal:
„Já koblížek, koblížek...“ Liška ham! už si pochutnává.

Bude bouře.

Lenou se mraky.

Kam se kdo schová?

Mýška vlezte do díry.

Zajíc sedí pod jedlí.

Jana utíká domů.

Nebojí se bouře.

Dobrá rada.

Jednou poslali Kubu pro kládu. Kuba přišel do lesa. Uviděl kládu a zvolal: „Tu kládu neunesu.“ Posadil se na kládu a seděl.

Kuba dlouho nešel. Poslali do lesa Matěje.

Matěj přišel do lesa. Kuba seděl na kládě a volal:

„Já tu kládu neunesu.“

„To já ji také neunesu,“ povídal Matěj. Posadil se vedle Kuby. Seděli a naříkali: „Ach! Ach!“

Když Matěj dlouho nešel, poslali pro kládu Honzu. Honza přišel do lesa. Kuba a Matěj seděli na kládě a naříkali.

„Copak naříkáte?“ ptal se Honza.

„Já tu kládu neunesu,“ volal Kuba.

„Já ji také neunesu,“ volal i Matěj.

Honza povídal:

„Tak to uděláme jinak. Kuba ponese kládu za jeden konec. Matěj za druhý konec. A já ji ponesu mezi vámi.“

Hej rup! A už je kláda na ramenou.

Tak donesli kládu do vsi.

unesu	učí se	odešel	neuvidí
neunesu	naučí se	neodešel	neuveze

O kohoutu a psu.

Kohoutek a psíček šli do lesa. K večeru povídal kohoutek: „Za chvíli bude tma. Musíme si najít místo ke spaní.“

Našli si starý dutý buk. Kohoutek vyletěl na větev. Psíček spal v dutině.

Časně ráno kohoutek vesele zavolal: „Kukuryhý! Kukuryhý!“ Slyšela ho liška. Řekla si:

„To bude snídaně! To bude dobrota!“

A tiše běžela k buku. Zastavila se nedaleko a volala:

„Kdo jsi, milý ptáku? Máš takové pěkné peří. A jasný hlásek! Slet sem ke mně!“

„Co mi chceš, liško?“ ptal se kohoutek.

„Pozvu tě na hostinu. Mám pro tebe zelený hrášek.“

„Dobře,“ povídal kohoutek. „Ale já nemohu jít sám. V dutině spí můj přítel. Pozvi ho také!“

Liška se radovala. „To bude snídaně. Budu mít dva kohouty.“ Skočila k dutině. Pes vyrazil ven a lišku chytil.

Dobré jitro! Dobrý den!

Červen.

Jahody se červenají,
měsíc červen přiletěl.
Děti abecedu znají.
Vojta stále psát by chtěl.

Červen růžemi již voní,
záhy budou prázdniny.
Celý rok jsme byli hodní,
pětku nemá jediný.

Jahody.

Jahody, jahody,
červené jahody,
červené jahody
v černém lese.

Kukačka.

Kdes, kukačko, kde jsi byla,
žeš tak dlouho nekukala?
Seděla jsem na buku,
volala jsem kukuku!

Vesele do školy, vesele ze školy!

Znáš písmena?

a	A	<i>a A</i> +	m	M	<i>m M</i> +
b	B	<i>b B</i> +	n	N	<i>n N</i> +
c	C	<i>c C</i> +	o	O	<i>o O</i> +
č	Č	<i>č Č</i> +	p	P	<i>p P</i> +
d	D	<i>d D</i>	r	R	<i>r R</i> +
e	E	<i>e E</i>	ř	Ř	<i>ř Ř</i> +
f	F	<i>f F</i>	s	S	<i>s S</i> +
g	G	<i>g G</i>	š	Š	<i>š Š</i> +
h	H	<i>h H</i> +	t	T	<i>t T</i> +
ch	Ch	<i>ch Ch</i>	u	U	<i>u U</i> +
i	I	<i>i I</i> +	v	V	<i>v V</i> +
j	J	<i>j J</i> +	y	Y	<i>y Y</i>
k	K	<i>k K</i>	z	Z	<i>z Z</i> +
l	L	<i>l L</i> +	ž	Ž	<i>ž Ž</i> +

OBSAH:

Obrázek: Nad Slabikářem 3 a A e E i I o O u U (e i u) . . . 4 Slova se slabikou otevřenou . . [6—20] m M (m) 6 l L (l) 8 j J (j) 10 s S (s) 12 p P (p) 14 t T (t a) 16 y Y (y) 19 n N (n N J) 20 Slova se slabikou zavřenou (M) [22—35] d D (d) 26 k K (k A) 26 v V (v V P) 32 r R (r R) 34 Slova trojslabičná [36—43] š Š (š Š) 38 z Z (z Z) 40 h H (h H) 42 Slova začínající slabikou typu vla (o O) [44—62] c C (c C I) 48 [Mezinárodní den žen] 51 č Č (č Č) 52 ž Ž (ž Ž) 56 b B (b B) 62 Slova typu kočka (U) [64—81] Práce v lese Z. Zaoral 67 ř Ř (ř Ř L) 68 Veverka Frant. Hrubín (T) . . . 72 g G (g G) 74 f F (f F) 76 ch Ch (ch Ch) 77 Jaro je tady (ou) 80 Velký nepřítel (K) 81 Slova s ě a se slabikami di, ti, ni [82—107] Havíř 82	Před 1. májem 83 1. máj J. V. Svoboda 84 Májový průvod. Práce 85 Ve vlaku — podle Bukvaru (S) . . 86 Vítek 87 Vrátili nám svobodu 88 Zachránili tátu a mámu J. V. Svoboda 89 Kaňka 90 Početní úkol podle Bukvaru d, t, ň 90 Oheň 91 Řepa národní pohádka 92 V sadě 94 Pěšina (D) 94 Vraník J. V. Sládek 95 Kůň 95 Zvířata 96 Oříšek J. V. Sládek 96 Továrna (E) 97 [K mezinárodnímu dni dětí] . . . 98 Co psal pionýr 98 Co si děti povídaly o našem panu presidentovi 99 Na louce 100 Silák J. V. Sládek 100 Na potoce 101 Říkadla národní 101 Jak šlo šídlo do lesa národní pohádka 102 Čtyři přání podle K. D. Ušínského . 103 Koblížek 104 Dobrá rada podle První čítanky . 106 O kohoutu a psu národní pohádka . 107 Červen Oto Ježek 108 Jahody 108 Kukačka národní 108 Znáš písmena? Abeceda 109
---	---

Poznámka: Psací písmo označeno ()

Jarmila Hřebejková, členka VÚP v Praze, Irena Fabianová, K. F. Sedláček, laureát státní ceny,
a Anna Šimanová za redakce akademika Otokara Chlupa a za odborné spolupráce pracovníků
Výzkumného ústavu pedagogického v Praze

Výtvarník Václav Junek

S L A B I K Á Ř

Šéfredaktor Eduard Struška

Vedoucí redaktorka Julie Olivová

Odpovědná redaktorka Marie Vašková

Výtvarná redaktorka Marie Tůmová

Technický redaktor Josef Holan

Korektor tiskárny Adolf Zima

Plánovací skupina 301-10-1 — Povoleno HSV č. j. 103 167/3/54/SV 3 — Číslo publikace 41-12-01 — Státní
pedagogické nakladatelství — Do sazby 29. 10. 1953 — Podepsáno k tisku 6. 5. 1954 D-07168 — Do tisku
14. 6. 1954 — Vydání 1. — PAP 3,67 — AA 5,65 — VA 5,72 — Papír 221-10, 70 × 100 cm, 100 g — Vytiskla
Impressa, n. p., provozovna 02, Praha II, Karlovo nám. — Písmo: Plantin — Druh tisku: ofset — Daň z obrátu 4%

Cena brož. výt. Kčs 7,30*, váz. výt. Kčs 9,70*

1. 10. 1953

ch Ch

cha ta	chy tá	u cho	chvá lí	hrách
cha lu pa	chy ta jí	su cho	chví le	hoch

Jarka pozoruje oblohu. Ukáže se mráček?

Obloha je jasná a modrá.

Je sucho. Hrách vadne.

Jarka je malý hoch. Ale ví, jak hrachu pomoci.

Nanosil si vodu. Večer zalil celý záhon.

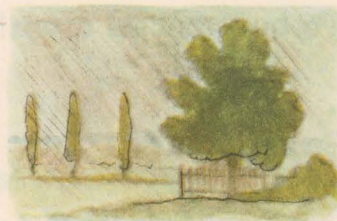

Hádej!

Ráno vychází.

Večer zachází.

Celý den se prochází.

Obíhá okolo chalupy,
slyšíme cupity, dupity.

ch ch chasa Ch Ch Chrylej!